WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
(piąta izba w składzie powiększonym)
z dnia 12 czerwca 2007 r .*

W sprawach połączonych T-57/04 i T-71/04

Budějovický Budvar, národní podnik, z siedzibą w Czeskich Budziejowicach (Republika Czeska), reprezentowana przez adwokat F. Fajgenbaum,

strona skarżąca w sprawie T-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., z siedzibą w Saint Louis, Missouri (Stany Zjednoczone), początkowo reprezentowany przez adwokatów V. von Bomhard, A. Rencka, A. Pohlmanna, D. Ohlgarta oraz B. Goebela, a następnie przez adwokatów V. von Bomhard, A. Rencka, D. Ohlgarta oraz B. Goebela,

strona skarżąca w sprawie T-71/04,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala oraz I. de Medrana Caballera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w których drugą stroną postępowania przed izbą odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, są:

Anheuser-Busch, Inc. (w sprawie T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (w sprawie T-71/04),

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2003 r. (sprawy R 1024/2001-2 i R 1000/2001-2), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Budějovický Budvar, národní podnik a Anheuser-Busch, Inc.,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M.E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby i K. Jürimäe, sędziowie,
sekretarz: M.I. Natsinas, administrator,

po zapoznaniu się ze skargami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 10 lutego (sprawa T-57/04) i 20 lutego 2004 r. (sprawa T-71/04),

uwzględniając postanowienie prezesa piątej izby Sądu z dnia 23 września 2004 r. w sprawie połączenia rozpatrywanych spraw na potrzeby procedury pisemnej i ustnej oraz w celu wydania wyroku, na podstawie art. 50 regulaminu Sądu,

po zapoznaniu się z odpowiedziami na skargę złożonymi przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 27 września 2004 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedziami na skargę złożonymi przez interwenientów w sekretariacie Sądu w dniach 28 września (sprawa T-71/04) i 29 września 2004 r. (sprawa T-57/04),

uwzględniając przekazanie niniejszych spraw powiększonemu składowi piątej izby Sądu i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 października 2005 r.,

uwzględniając postanowienie o ponownym otwarciu procedury ustnej z dnia 14 maja 2007 r. oraz uwagi stron w przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania skierowanego przez Anheuser-Busch, Inc. w dniu 8 maja 2007 r. w sprawie T-71/04,

uwzględniając zamknięcie procedury ustnej w dniu 24 maja 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

I — *Prawo międzynarodowe*

1 Artykuły 1–5 porozumienia lizbońskiego o ochronie i międzynarodowej rejestracji oznaczeń pochodzenia (zwanego dalej „porozumieniem lizbońskim"), zawartego w dniu 31 października 1958 r., zrewidowanego w Sztokholmie w dniu 14 lipca 1967 r. i zmienionego w dniu 28 września 1979 r., stanowią:

„Artykuł 1

1) Państwa, do których stosuje się niniejsze porozumienie, tworzą związek szczególny w ramach związku ochrony własności przemysłowej.

2) Zgodnie z postanowieniami niniejszego porozumienia zobowiązują się one do ochrony na swoich terytoriach nazw pochodzenia produktów pochodzących z innych krajów związku szczególnego, uznawanych i chronionych z tego tytułu w kraju pochodzenia i zarejestrowanych w Międzynarodowym Biurze Własności Intelektualnej [...], o którym mowa w Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej [...].

Artykuł 2

1) Nazwę pochodzenia, w rozumieniu niniejszego porozumienia, stanowi nazwa geograficzna kraju, regionu lub miejscowości, służąca do oznaczania pochodzącego z nich towaru, który zawdzięcza swoją jakość lub właściwości wyłącznie lub przede wszystkim środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie.

2) Krajem pochodzenia jest kraj, którego nazwa stanowi nazwę pochodzenia, której towar zawdzięcza swoją powszechną znajomość, lub też kraj, w którym położony jest region lub miejscowość, której nazwa stanowi taką nazwę pochodzenia.

Artykuł 3

Ochrona obejmuje wszelkie przypadki zawłaszczenia lub imitacji, nawet gdy wskazane zostało rzeczywiste pochodzenie towaru lub gdy użyte zostało tłumaczenie nazwy pochodzenia lub też gdy towarzyszą jej takie określenia, jak »w rodzaju«, »typu«, »w stylu«, »imitacja« lub określenia podobne.

Artykuł 4

Postanowienia niniejszego porozumienia stosuje się bez uszczerbku dla ochrony, którą objęte są już nazwy pochodzenia w każdym z krajów związku szczególnego na

podstawie innych umów międzynarodowych, takich jak na przykład konwencja związkowa paryska z dnia 20 marca 1883 r. o ochronie własności przemysłowej z późn. zmianami, czy porozumienie madryckie z dnia 14 kwietnia 1891 r. dotyczące zwalczania fałszywych oznaczeń pochodzenia towarów z późn. zmianami, bądź też na podstawie przepisów krajowych lub orzecznictwa.

Artykuł 5

1) Rejestracja nazw pochodzenia dokonywana jest w Biurze Międzynarodowym na wniosek organów administracji krajów związku szczególnego na rzecz osób fizycznych lub prawnych, publicznych lub prywatnych, uprawnionych do używania tych nazw pochodzenia w świetle prawa krajowego.

2) Biuro Międzynarodowe bezzwłocznie powiadomi o rejestracji organy administracji poszczególnych krajów związku szczególnego i dokona jej publikacji w periodycznym zbiorze.

3) Organy administracji poszczególnych krajów będą mogły oświadczyć, że nie są w stanie zapewnić ochrony nazwie pochodzenia, o której rejestracji je powiadomiono, z zastrzeżeniem, że takie oświadczenie wraz z uzasadnieniem powinno być złożone w Biurze Międzynarodowym nie później niż w terminie jednego roku, licząc od dnia otrzymania powiadomienia o rejestracji oraz z zastrzeżeniem, że takie oświadczenie nie może przynosić w danym kraju uszczerbku innym postaciom ochrony tejże nazwy pochodzenia, których uprawniony mógłby poszukiwać zgodnie z art. 4 powyżej.

[...]".

2 Zasady 9 i 16 rozporządzenia wykonawczego do porozumienia lizbońskiego, które weszło w życie w dniu 1 kwietnia 2002 r., stanowią:

„Zasada 9

Oświadczenie o odmowie

1) O oświadczeniu o odmowie właściwe organy administracji umawiającej się strony, w imieniu której oświadczenie zostało wydane, powiadamiają Biuro Międzynarodowe. Oświadczenie powinno być podpisane przez ten organ administracji.

[...]

Zasada 16

Unieważnienie

1) W razie unieważnienia skutków rejestracji międzynarodowej przez daną umawiającą się stronę, od którego to unieważnienia nie przysługuje już żaden środek odwoławczy, właściwy organ administracji powiadamia o unieważnieniu Biuro Międzynarodowe [...]".

II — *Prawo wspólnotowe*

3 Artykuły 8 i 43 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) z późn. zm., w wersji obowiązującej w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych sprawy, stanowią:

„Artykuł 8

Względne podstawy odmowy rejestracji

1. W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli:

a) jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym, a towary lub usługi, dla których wnioskuje się o rejestrację, są identyczne z towarami lub usługami, dla których wcześniejszy znak towarowy jest chroniony;

b) z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.

2. Do celów ust. 1 »wcześniejsze znaki towarowe« oznaczają:

a) znaki towarowe następujących rodzajów, w odniesieniu do których data złożenia wniosku o rejestrację jest wcześniejsza od daty wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego, biorąc pod uwagę, w odpowiednim przypadku, prawo pierwszeństwa w odniesieniu do tych znaków towarowych:

[...]

iii) znaki towarowe rejestrowane na mocy międzynarodowych uzgodnień obowiązujących w państwie członkowskim;

[...]

4. W wyniku sprzeciwu właściciela niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w działalności handlowej o znaczeniu większym niż lokalne, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku i w zakresie, w jakim zgodnie z przepisami państwa członkowskiego, które dotyczą tego znaku:

a) prawa do tego znaku zostały nabyte przed datą wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego;

b) oznaczenie to daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego znaku towarowego.

[...]

Artykuł 43

Rozpatrywanie sprzeciwu

[...]

2. Na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany we Wspólnocie w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany i które przytacza on jako uzasadnienie swojego sprzeciwu, lub że istnieją usprawiedliwione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był w tym terminie zarejestrowany od co najmniej pięciu lat. Wobec braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany tylko dla części towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany, do celów rozpatrywania sprzeciwu uznawany jest on za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług.

3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony, używaniem we Wspólnocie.

[...]".

4 Zasada 22 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. L 303, str. 1) z późn. zm., w wersji obowiązującej w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych sprawy, stanowi:

„Zasada 22

Dowód używania

1. W przypadku gdy strona wnosząca sprzeciw musi na podstawie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia przedstawić dowód używania lub istnienia usprawiedliwionych powodów nieużywania, Urząd wzywa ją do przedstawienia wymaganego dowodu

w terminie, który określa. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi tego dowodu przed upływem terminu, Urząd odrzuca sprzeciw.

2. Wskazania oraz dowody do celów przedstawienia dowodów używania zawierają wskazania miejsca, czasu, zakresu oraz charakteru używania znaku towarowego będącego podstawą sprzeciwu dla towarów i usług, w odniesieniu do których jest on zarejestrowany oraz co do których wniesiono sprzeciw, oraz dowody na poparcie tych wskazań zgodnie z ust. 3.

3. Dowody te ograniczają się, co do zasady, do przedstawienia dokumentów uzupełniających, takich jak opakowania, etykiety, cenniki, katalogi, faktury, fotografie, ogłoszenia w gazetach oraz pisemne oświadczenia określone w art. 76 ust. 1 lit. f) rozporządzenia.

[...]".

III — *Prawo krajowe*

5 Artykuł L.641-2 francuskiego kodeksu rolnego (code rural) (zwanego dalej „kodeksem rolnym"), w wersji obowiązującej w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych sprawy, stanowi:

„Dla produktów rolnych lub spożywczych, w postaci surowej lub przetworzonej, można zarejestrować wyłącznie rejestrowaną nazwę pochodzenia. Nie stosuje się do nich postanowień artykułów od L.115-2 do L.115-4 i od L.115-8 do L.115-15 kodeksu konsumenta (code de la consommation).

Z zastrzeżeniem spełnienia poniższych wymogów dla produktów tych można zarejestrować nazwę pochodzenia, jeśli spełniają one wymogi określone w art. L.115-1 kodeksu konsumenta, cieszą się ugruntowaną powszechną znajomością i zostały prawidłowo dopuszczone.

Zarejestrowana nazwa pochodzenia nigdy nie może być uznana za określenie rodzajowe i służyć do powszechnego użytku.

Z zastrzeżeniem przepisów ustawowych lub wykonawczych będących w mocy w dniu 6 lipca 1990 r. nazwa geograficzna stanowiąca nazwę pochodzenia ani jakakolwiek wzmianka o niej nie mogą być używane w odniesieniu do żadnego towaru podobnego ani w odniesieniu do żadnego innego towaru lub usługi, jeśli użycie takie mogłoby stanowić nienależne korzystanie z powszechnej znajomości tej nazwy pochodzenia lub mogłoby tę powszechną znajomość osłabić.

Nazwy pochodzenia wysokiej jakości win, wymienione w art. L.641-24, oraz te, które są ważne w dniu 1 lipca 1990 r., w departamentach zamorskich, zachowują swój status".

6 Artykuł L.115-5 francuskiego kodeksu konsumenta (zwanego dalej „kodeksem konsumenta"), w wersji obowiązującej w chwili, gdy wystąpiły zdarzenia będące przedmiotem niniejszej sprawy, stanowi:

„Procedura przyznawania rejestrowanych nazw pochodzenia określona została w art. L.641-2 kodeksu rolnego, przywołanym poniżej [...]".

7 Artykuły L.711-3 i L.711-4 francuskiego kodeksu własności intelektualnej (code de la propriété intellectuelle, zwanego dalej „kodeksem własności intelektualnej"), w wersji obowiązującej w chwili, gdy wystąpiły zdarzenia będące przedmiotem niniejszej sprawy, mają następujące brzmienie:

„Artykuł L.711-3

Znakiem towarowym lub częścią tego znaku nie może być oznaczenie:

a) wyłączone na podstawie art. 6ter konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r. z późn. zm. lub na podstawie art. 23 ust. 2 załącznika IC do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu;

b) sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami, lub którego używanie jest prawnie zakazane;

c) mogące wprowadzić odbiorców w błąd w szczególności co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towaru lub usługi.

Artykuł L.711-4

Znakiem towarowym nie może być oznaczenie naruszające prawa wcześniejsze, a w szczególności prawa:

a) do wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego lub notorycznie [powszechnie] znanego w rozumieniu art. 6bis konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej;

b) do nazwy lub firmy spółki, jeśli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd;

c) do nazwy handlowej lub szyldu, znanych na całym terytorium krajowym, jeśli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd;

d) do chronionej nazwy pochodzenia;

e) autorskie;

f) do wzoru lub chronionego modelu;

g) osobiste osób trzecich, a w szczególności prawa do nazwiska, pseudonimu lub wizerunku;

h) do nazwy, wizerunku lub renomy jednostki samorządu terytorialnego".

Okoliczności powstania sporu

I — *Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego przez Anheuser-Busch*

8 Anheuser-Busch, Inc. wniósł do OHIM w dniu 1 kwietnia 1996 r., na podstawie rozporządzenia nr 40/94, o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego.

9 Przedmiotem zgłoszenia był następujący graficzny znak towarowy:

10 Towary i usługi, dla których dokonano zgłoszenia graficznego znaku towarowego, należą do klas 16, 21, 25, 30 i 32 porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają, w odniesieniu do każdej z klas, następującemu opisowi:

— klasa 16: „papier, tektura i wyroby z tych materiałów (ujęte w klasie 16); druki; materiały introligatorskie; materiały piśmienne; kleje do materiałów piśmiennych lub do celów domowych; materiały szkoleniowe i instruktażowe (z wyjątkiem aparatów); materiały z tworzyw sztucznych do pakowania (ujęte w klasie 16); karty do gry",

— klasa 21: „przybory kuchenne i gospodarstwa domowego oraz pojemniki (nie z metali szlachetnych i nieplaterowane); grzebienie i gąbki; pędzle (z wyjątkiem pędzli malarskich); materiały do wytwarzania pędzli; sprzęt do czyszczenia; nieprzerobione lub półprzetworzone szkło (z wyjątkiem szkła stosowanego w budownictwie); wyroby szklane, porcelanowe i ceramiczne (ujęte w klasie 21)";

— klasa 25: „ubrania, obuwie, kapelusze";

— klasa 30: „mąka i produkty zbożowe, chleb, wyroby cukiernicze i słodycze, lody spożywcze; miód, syrop z melasy; drożdże, proszek do pieczenia; musztarda; ocet, sosy (przyprawy); przyprawy korzenne; lód do chłodzenia, przekąski ujęte w klasie 30";

— klasa 32: „piwo, ale, porter, alkoholowe i bezalkoholowe napoje ze słodu".

11 W dniu 1 grudnia 1997 r. zgłoszenie zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 31/97.

II — *Sprzeciw wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego*

12 W dniu 27 lutego 1998 r. spółka Budějovický Budvar, národní podnik z siedzibą w Republice Czeskiej (zwana dalej „Budvar"), wniosła sprzeciw na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 40/94, który dotyczył wszystkich towarów wymienionych w zgłoszeniu.

13 W uzasadnieniu sprzeciwu Budvar wskazał w pierwszej kolejności na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 z uwagi na ryzyko pomylenia zgłoszonego znaku towarowego z wcześniejszymi międzynarodowymi znakami towarowymi, do których jest ona uprawniona, mianowicie:

— słownym międzynarodowym znakiem towarowym BUDWEISER (R 238 203), początkowo zarejestrowanym w dniu 5 grudnia 1960 r. dla „wszelkiego rodzaju piwa", ze skutkiem w Niemczech, Austrii, Beneluksie i we Włoszech;

— graficznym międzynarodowym znakiem towarowym (R 342 157), początkowo zarejestrowanym w dniu 26 stycznia 1968 r. dla „wszelkiego rodzaju piwa", ze skutkiem w Niemczech, Austrii, Beneluksie, we Francji i Włoszech, przedstawionym poniżej:

14 W dniu 3 lutego 1999 r. Anheuser-Busch zażądał, na podstawie art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, by Budvar przedstawił dowód używania jego międzynarodowych znaków towarowych. W dniu 7 kwietnia 1999 r. Wydział Sprzeciwów OHIM zażądał, by dowód ten Budvar przedstawił w terminie dwóch miesięcy, to jest do dnia 7 czerwca 1999 r. Na wniosek Budvaru termin ten został przedłużony do dnia 7 września 1999 r.

15 Aby wykazać używanie słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER R 238 203 w Niemczech, w dniu 7 września 1999 r. Budvar przedstawił kopie reklam, które ukazały się w ośmiu czasopismach w latach 1996 i 1997, jak również dziesięć faktur wystawionych między 1993 a 1997 rokiem. Ponadto, aby wykazać używanie słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER R 238 203 w Austrii, Budvar przedstawił kopie reklam, które ukazały się w sześciu czasopismach w latach 1996 i 1998, a także dziesięć faktur wystawionych między 1993 a 1997 rokiem.

16 W uzasadnieniu swojego sprzeciwu Budvar wskazał w drugiej kolejności — w oparciu o art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 — na cztery nazwy pochodzenia zarejestrowane dla piwa w dniu 22 listopada 1967 r. w Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) na podstawie porozumienia lizbońskiego. Są to następujące nazwy pochodzenia:

— nazwa pochodzenia nr 49: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER zgodnie z niemiecką wersją rejestracji);

— nazwa pochodzenia nr 50: BUDĚJOVICKÉ PIVO — BUDVAR (BUDWEISER BIER — BUDVAR zgodnie z niemiecką wersją rejestracji);

— nazwa pochodzenia nr 51: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (BUDWEISER BUDVAR zgodnie z niemiecką wersją rejestracji);

— nazwa pochodzenia nr 52: BUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER zgodnie z niemiecką wersją rejestracji).

17 Powołując się na te rejestracje, Budvar twierdził, że omawiane nazwy pochodzenia korzystają z ochrony w szczególności na terytorium Francji i w związku z tym uzasadniony jest sprzeciw wniesiony na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

III — *Decyzja Wydziału Sprzeciwów*

18 W decyzji nr 2412/2001 z dnia 8 października 2001 r. Wydział Sprzeciwów:

— odrzucił sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego graficznego znaku towarowego w części, w której opierał się on na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 w związku z istnieniem czterech nazw pochodzenia wymienionych w pkt 16 powyżej;

— uwzględnił sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego graficznego znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klasy 32 („piwo, ale, porter, alkoholowe i bezalkoholowe napoje ze słodu") w zakresie, w jakim oparty został na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w związku z istnieniem słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER R 238 203.

19 Jeśli chodzi o odrzucenie sprzeciwu w zakresie, w jakim oparty on został na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, Wydział Sprzeciwów uznał zasadniczo, że nie wykazano używania nazw pochodzenia we Francji i Portugalii — a właśnie na francuski i portugalski tytuł prawny powołano się w sprzeciwie — i że w związku z tym nie wykazano, by zakres ochrony praw do nazw pochodzenia miał szerszy charakter niż tylko lokalny, w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Jeśli chodzi o Włochy (używanie nazw pochodzenia na tym terenie zostało wykazane), Wydział Sprzeciwów uznał, że nie został przedstawiony dowód dotyczący ochrony udzielanej tym nazwom pochodzenia w prawie włoskim w odniesieniu do towarów niebędących podobnymi.

20 Jeśli chodzi o uwzględnienie sprzeciwu w części, w której opiera się on na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, Wydział Sprzeciwów stwierdził, że przedstawiono dowody rzeczywistego używania słownego międzynarodowego znaku towarowego

BUDWEISER R 238 203 oraz graficznego międzynarodowego znaku towarowego R 342 157 w Niemczech, Austrii, Beneluksie i Włoszech. Dalej, z przyczyn dotyczących ekonomiki postępowania, Wydział Sprzeciwów zbadał w pierwszej kolejności słowny międzynarodowy znak towarowy BUDWEISER R 238 203. Z uwagi na to, że znak ten był bezsprzecznie chroniony w Niemczech i Austrii, Wydział Sprzeciwów ograniczył się w swoim badaniu do tych dwóch państw członkowskich. Wydział Sprzeciwów uznał, że towary oznaczane zgłoszonym graficznym znakiem towarowym, należące do klasy 32 („piwo, ale, porter, alkoholowe i bezalkoholowe napoje ze słodu"), są identyczne z towarami oznaczanymi słownym międzynarodowym znakiem towarowym BUDWEISER R 238 203. Wskazał on, że z uwagi na stwierdzoną identyczność zgłoszonego graficznego znaku towarowego i słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER R 238 203 od strony fonetycznej i koncepcyjnej oraz ze względu na identyczność towarów występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców w Niemczech i Austrii w odniesieniu do towarów z klasy 32. Natomiast, jeśli chodzi o towary objęte zgłoszonym graficznym znakiem towarowym, należące do klas 16, 21, 25 i 30, i towary objęte wcześniejszymi znakami towarowymi, doszedł on do przekonania o braku podobieństwa między nimi i — co za tym idzie — braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do tych towarów.

IV — *Decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM*

21 W dniu 27 listopada 2001 r. Anheuser-Busch wniósł odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim uwzględniono w niej sprzeciw oparty na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do towarów należących do klasy 32.

22 W dniu 10 grudnia 2001 r. Budvar odwołał się od decyzji Wydziału Sprzeciwów, w szczególności w zakresie, w jakim odrzucono sprzeciw oparty na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do towarów z klas 16, 21, 25, 30 i 32.

23 W ramach wniesionego odwołania Budvar nie zakwestionował odrzucenia sprzeciwu w tej części, w której został on oparty na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do towarów z klas 16, 21, 25 i 30.

24 W decyzji z dnia 3 grudnia 2003 r. (sprawy R 1000/2001-2 i R 1024/2001-2, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją"), Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołania wniesione przez Budvar i Anheuser-Busch od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

25 Jeśli chodzi o odwołanie wniesione przez Anheuser-Busch, Izba Odwoławcza uznała, że Wydział Sprzeciwów słusznie doszedł do przekonania, iż przedstawiono dowód rzeczywistego używania słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER R 238 203 w Niemczech i Austrii. Poza tym Izba Odwoławcza stwierdziła, że jeśli chodzi o towary z klasy 32, w Niemczech i Austrii występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do zgłoszonego graficznego znaku towarowego i słownego międzynarodowego znaku towarowego BUDWEISER R 238 203, z uwagi na to, iż — po pierwsze — dominująca cecha zgłoszonego graficznego znaku towarowego jest identyczna z wcześniejszym słownym znakiem towarowym, a — po drugie — dane towary są identyczne.

26 Jeśli chodzi o odwołanie wniesione przez Budvar, Izba Odwoławcza stwierdziła przede wszystkim, że odwołanie to jest niedopuszczalne, jeśli chodzi o towary z klasy 32, ponieważ Budvar wygrał sprawę w tym zakresie na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

27 Jeśli chodzi o meritum sprawy, odnośnie do towarów z klas 16, 21, 25 i 30 wymienionych w zgłoszeniu i odnośnie do sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, w którym powołano się na nazwy pochodzenia, Izba

Odwoławcza uznała w pierwszej kolejności, że dowody przedstawione przez Budvar nie wystarczą, by wykazać, że omawiane nazwy pochodzenia są chronione w świetle prawa włoskiego i portugalskiego.

28 Następnie — wbrew stanowisku Wydziału Sprzeciwów — Izba Odwoławcza uznała, że dowód na to, iż zasięg ochrony nabytych praw do nazw pochodzenia nie ma charakteru wyłącznie lokalnego, w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, został już przedstawiony w odniesieniu do Francji w innych postępowaniach. Izba Odwoławcza uznała zatem — wbrew stanowisku zajętemu przez Wydział Sprzeciwów — że Budvar nie miał obowiązku wykazywać tych okoliczności po raz kolejny.

29 Dlatego też, zdaniem Izby Odwoławczej, należało jedynie udzielić odpowiedzi na pytanie, czy omawiane nazwy pochodzenia chronione są w prawie francuskim. Izba Odwoławcza doszła w tym względzie do przekonania, że — jeśli chodzi o towary z klas 16, 21, 25 i 30 — nazwy pochodzenia zarejestrowane na podstawie porozumienia lizbońskiego objęte są we Francji ochroną wynikającą z art. L.641-2 kodeksu rolnego, który stanowi, iż „[...] nazwa geograficzna stanowiąca nazwę pochodzenia ani jakakolwiek wzmianka o niej nie mogą być używane w odniesieniu do żadnego towaru podobnego ani w odniesieniu do żadnego innego towaru lub usługi, jeśli użycie takie mogłoby stanowić nienależne korzystanie z powszechnej znajomości tej nazwy pochodzenia lub mogłoby tę powszechną znajomość osłabić". Izba Odwoławcza dodała, że skoro towary objęte zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego różnią się od towarów objętych omawianymi nazwami pochodzenia, należy ustalić, czy używanie we Francji zgłoszonego znaku towarowego mogłoby stanowić nienależne korzystanie z powszechnej znajomości tych nazw pochodzenia lub mogłoby tę powszechną znajomość osłabić. Izba Odwoławcza zaznaczyła, że nie może dojść do nienależnego korzystania z powszechnej znajomości lub jej osłabienia, jeśli taka powszechna znajomość nie istnieje, i że Budvar nie przedstawił żadnych dowodów na to, iż omawiane nazwy pochodzenia są we Francji powszechnie znane. Izba Odwoławcza uznała ponadto, że nie istnieje domniemanie takiej powszechnej znajomości i że Budvarowi nie udało się wykazać, w jaki sposób mogłoby dojść do nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazw pochodzenia lub jej osłabienia — przy założeniu, że taka powszechna znajomość w ogóle istnieje — gdyby Anheuser-Busch był uprawniony do używania graficznego znaku towarowego zawierającego wyraz „Budweiser" dla zgłoszonych towarów należących do klas 16, 21, 25 i 30.

Żądania stron

I — *Sprawa T-57/04*

30 Budvar wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie R 1024/2001-2;

— odrzucenie zgłoszenia złożonego w dniu 1 kwietnia 1996 r. w imieniu spółki Anheuser-Busch dla klas towarów: 16, 21, 25 i 31;

— doręczenie wyroku Sądu OHIM;

— obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania.

31 OHIM i Anheuser-Busch wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie Budvaru kosztami postępowania.

II — *Sprawa T-71/04*

32 Anheuser-Busch wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie R 1000/2001-2 w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klasy 32;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

33 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi w całości;

— obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania.

34 Budvar wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi wniesionej przez Anheuser-Busch za niedopuszczalną;

— tytułem żądania ewentualnego, o utrzymanie w mocy decyzji zaskarżonej przez Anheuser-Busch;

— zarządzenie doręczenia wyroku OHIM;

— obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania.

Co do prawa

I — *Sprawa T-57/04*

35 Na wstępie należy zauważyć, że w skardze Budvar zakwestionował zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim odrzucono w niej sprzeciw oparty na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, w odniesieniu do towarów z klas 16, 21, 25 i 30.

36 W swojej skardze Budvar nie podważa zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznano w niej, iż odwołanie do Izby Odwoławczej jest niedopuszczalne w odniesieniu do towarów z klasy 32.

37 Należy poza tym stwierdzić, że w treści skargi Budvar wymienił omyłkowo klasę 31, której nie dotyczy zgłoszenie omawianego graficznego znaku towarowego.

A — *W przedmiocie dopuszczalności drugiego z żądań Budvaru*

38 Należy zauważyć, że przy pomocy drugiego ze zgłoszonych żądań, a mianowicie żądania „odrzucenia zgłoszenia złożonego w dniu 1 kwietnia 1996 r. w imieniu spółki Anheuser-Busch dla klas towarów: 16, 21, 25 i 31" Budvar domaga się zasadniczo od Sądu, by nakazał on OHIM odmowę rejestracji zgłoszonego graficznego znaku towarowego [zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-388/00 Institut für Lernsysteme przeciwko OHIM — Educational Services (ELS), Rec. str. II-4301, pkt 18, i z dnia 9 marca 2005 r. w sprawie T-33/03 Osotspa przeciwko OHIM — Distribution & Marketing (Hai), Zb.Orz. str. II-763, pkt 14].

39 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 OHIM zobowiązany jest do podjęcia niezbędnych kroków w celu zastosowania się do orzeczenia sądu wspólnotowego. A zatem nie jest rolą Sądu kierowanie do OHIM nakazów w tym względzie [wyroki Sądu: z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-331/99 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko OHIM (Giroform), Rec. str. II-433, pkt 33, z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. str. II-683, pkt 12, i ww. w pkt 38 wyrok w sprawie ELS, pkt 19].

40 Drugie żądanie Budvaru jest zatem niedopuszczalne.

B — *Co do istoty sprawy*

41 W skardze Budvar podnosi jako jedyny zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

42 Na wstępie Budvar przywołuje przepisy prawne dotyczące ochrony nazw pochodzenia w prawie francuskim.

43 Budvar wskazuje w szczególności, że celem nazwy pochodzenia jest przypisanie danemu produktowi nazwy geograficznej będącej gwarancją jego pochodzenia i właściwości, aby chronić jednocześnie konsumenta i producenta tego wyrobu przed przywłaszczeniem sobie tej nazwy przez osoby trzecie. Ten właśnie cel stanowi uzasadnienie dla umieszczenia przepisów o ochronie nazw pochodzenia we Francji jednocześnie w kodeksie własności intelektualnej i w kodeksie rolnym, przy czym każdy z nich odsyła do kodeksu konsumenta. Budvar podkreśla także, że nazwa pochodzenia zdefiniowana została w dekrecie określającym geograficzny obszar wytwarzania i ustalającym warunki tego wytwarzania oraz warunki dopuszczenia produktu.

44 Budvar dodaje, że nazwy pochodzenia korzystają z bezwzględnej ochrony przez wzgląd na porządek publiczny i że w prawie francuskim mają one pierwszeństwo przed znakami towarowymi. Przejawia się ono w bezwzględnym zakazie zgłaszania znaków towarowych, które naruszałyby prawa do nazwy pochodzenia, a także w zakazie korzystania z oznaczeń, które naruszają prawa do nazwy pochodzenia z uwagi na to, że zawierają nazwę geograficzną je stanowiącą. W tym względzie Budvar podkreśla po pierwsze, że art. L.115-5 kodeksu konsumenta stanowi, iż „[z] arejestrowana nazwa pochodzenia nigdy nie może być uznana za określenie rodzajowe i służyć do powszechnego użytku". W drugiej kolejności wskazuje on, że nazwa pochodzenia — z samej definicji — służy do oznaczania towaru pochodzącego z określonego miejsca. Po trzecie, Budvar podnosi, że prawo do nazwy pochodzenia, inaczej niż w przypadku praw do nieużywanego znaku towarowego, nie podlega wygaśnięciu.

45 Na tej podstawie Budvar wnioskuje, że nie jest dopuszczalna rejestracja znaku towarowego, jeśli mógłby on naruszać prawo do chronionej we Francji nazwy pochodzenia, niezależnie od tego, jakich towarów lub usług zgłoszenie dotyczy. W konsekwencji nazwą pochodzenia nie można się posłużyć w odniesieniu do żadnego innego towaru, niezależnie od tego, czy jest on identyczny, podobny czy całkowicie różny.

46 Mając to na względzie, Budvar twierdzi, że Izba Odwoławcza popełniła dwa błędy.

47 W pierwszej części zarzutu Budvar twierdzi, że art. L.641-2 kodeksu rolnego nie znajduje zastosowania i że przy dokonywaniu oceny, czy oznaczenie złożone z nazwy geograficznej zawartej w chronionej nazwie pochodzenia może zostać zarejestrowane jako znak towarowy, Izba Odwoławcza powinna była zastosować art. L.711-3 i L.711-4 kodeksu własności intelektualnej.

48 W drugiej części Budvar twierdzi pomocniczo, że Izba Odwoławcza tak czy owak niewłaściwie zastosowała art. L.641-2 kodeksu rolnego.

49 Sąd stwierdza, że argumenty stron dotyczą w szczególności zastosowania w niniejszej sprawie art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego.

1. W przedmiocie pierwszej części zarzutu dotyczącej tego, że przepis art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego nie znajduje zastosowania

a) Argumenty stron

Argumenty Budvaru

50 Przywołując treść art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 Budvar wskazuje, że nie ulega wątpliwości, iż prawo francuskie umożliwia uprawnionemu do nazwy pochodzenia zakazanie zarówno rejestracji, jak i używania późniejszego znaku towarowego, na podstawie art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej i art. L.641-2 kodeksu rolnego.

51 Jednak w niniejszej sprawie nie chodzi o używanie oznaczenia „Budweiser" jako znaku towarowego, lecz o jego rejestrację.

52 Dlatego też Budvar odwołuje się do art. L.711-3 i L.711-4 kodeksu własności intelektualnej, w których wymienione zostały podstawy odmowy rejestracji znaku towarowego.

53 Na podstawie art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej, który stanowi, że „znakiem towarowym nie może być oznaczenie naruszające prawa wcześniejsze, a w szczególności [...] [prawa do] chronionej nazwy pochodzenia", Budvar twierdzi, iż uprawniony do używania nazwy pochodzenia może doprowadzić do unieważnienia znaku towarowego odtwarzającego tę nazwę lub imitującego ją i zakazać używania takiego znaku.

54 Budvar dodaje również, że prawa do nazw pochodzenia — w odróżnieniu od nazw lub firm spółek, szyldów lub nazw handlowych, a także wcześniejszych znaków towarowych — stanowią prawa wcześniejsze, będące przeszkodą dla ważności znaku towarowego, bez konieczności wykazywania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lub podobieństwa towarów. Budvar odsyła w tej kwestii do art. L.716-1, L.713-2 i L.713-3 kodeksu własności intelektualnej. Stąd — jego zdaniem — w świetle art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej należy uznać, iż oznaczenie odtwarzające nazwę pochodzenia nie może stanowić znaku towarowego bez konieczności uwzględniania powszechnej znajomości tej nazwy pochodzenia — która istnieje z samej definicji — i rodzaju towarów oznaczanych zgłoszonym znakiem towarowym.

55 Budvar dodaje również, że rejestracji znaku towarowego można także odmówić ze względów porządku publicznego, o których mowa w art. L.711-3 lit. b) kodeksu własności intelektualnej, stanowiącym, iż „[z]nakiem towarowym lub częścią tego znaku nie może być oznaczenie [...] sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami, lub oznaczenie, którego używanie jest prawnie zakazane". Budvar jest zdania, że skoro wykazane zostało wcześniej, iż nazwy pochodzenia należą do sfery porządku publicznego, należy w związku z tym odmówić rejestracji wszelkich znaków towarowych naruszających prawa do nazwy pochodzenia. Budvar odsyła w szczególności do wyroku wydanego przez cour d'appel de Paris w dniu 15 lutego 1990 r., w którym orzekł on, że sferę porządku publicznego należy rozumieć jako rozciągającą się na bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa

gospodarczego, a w szczególności przepisy mające na celu ochronę konsumenta, a także do wyroku Cour de cassation française (francuskiego sądu kasacyjnego) z dnia 26 października 1993 r., w którym stwierdzono, że nazwy „Fourme d'Ambert" i „Fourme de Montbrison" cieszą się ochroną przez wzgląd na porządek publiczny.

56 Budvar wskazuje wreszcie, że art. L.711-3 lit. c) kodeksu własności intelektualnej zakazuje także rejestracji oznaczeń wprowadzających w błąd, stanowiąc, iż „[z]nakiem towarowym lub częścią tego znaku nie może być oznaczenie [...] [k]tóre może wprowadzić odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towaru lub usługi". Budvar twierdzi zatem, że udostępnienie towarów z klas 16, 21, 25 i 30 pod nazwą „Budweiser", cieszącą się renomą dla określonych towarów, do których należy piwo, wprowadziłoby odbiorców w błąd czy też mogłoby ich zwieść co do właściwości tego towaru, związanych w szczególności z miejscem jego wytwarzania.

57 Z kolei art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, którego postanowienia powtórzone zostały w art. L.115-5 kodeksu konsumenta, dotyczy zakazu rejestracji znaków towarowych naruszających prawa do nazwy geograficznej będącej nazwą pochodzenia lub stanowiącej jej część. Budvar uważa, że cele przepisów kodeksu własności intelektualnej i kodeksu konsumenta nie są tożsame. Pierwsze z nich dotyczą bowiem przyznawania praw do oznaczeń ze sfery prawa własności intelektualnej, a drugie mają bezpośrednio na celu ochronę konsumenta.

58 W konsekwencji, aby ocenić, czy dane oznaczenie złożone z nazwy geograficznej danej zarejestrowanej nazwy pochodzenia może stanowić znak towarowy, należy zastosować art. L.711-3 i L.711-4 kodeksu własności intelektualnej, a nie art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego — jak to uczyniła Izba Odwoławcza.

59 W piśmie z dnia 24 sierpnia 2005 r., złożonym w odpowiedzi na pytanie postawione przez Sąd, Budvar wskazuje ponadto, że w postępowaniu przed instancjami OHIM, a w szczególności przed Izbą Odwoławczą, powoływał się on w uzasadnieniu swojego sprzeciwu na art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego. Budvar twierdzi jednak, że dopuszczalne jest powoływanie się przezeń obecnie — w postępowaniu przed Sądem — na to, iż przepis ten nie znajduje zastosowania w sprawie. Budvar twierdzi po pierwsze, że nie zmienia on przedmiotu sporu, ponieważ jest nim sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. Po drugie, Budvar wskazuje, że powołanie się na art. L.711-3 i L.711-4 kodeksu własności intelektualnej nie oznacza wzięcia pod uwagę nowych okoliczności faktycznych, ponieważ przepisy te stanowiły podstawę skargi. Odnosząc się w szczególności do art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej, Budvar stwierdza, że powoływał się on na ten przepis w postępowaniu przed instancjami OHIM. Wreszcie, powołując się na wyrok Sądu z dnia 20 kwietnia 2005 r. w sprawie T-318/03 Atomic Austria przeciwko OHIM — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Zb.Orz. str. II-1319, Budvar twierdzi zasadniczo, że OHIM powinien był z urzędu zapoznać się z prawem krajowym właściwego państwa członkowskiego.

Argumenty OHIM

60 Przed ustosunkowaniem się do argumentów przedstawionych przez Budvar w ramach pierwszej części zarzutu OHIM przedstawia swoją wykładnię art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, a w szczególności ustanowionych tam warunków.

61 OHIM podkreśla po pierwsze, że prawo wcześniejsze powinno opierać się na używaniu o zasięgu większym niż tylko lokalny. W tym względzie OHIM podnosi, że rejestracje dokonane na podstawie porozumienia lizbońskiego stanowią prawa wcześniejsze objęte zakresem normowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Poza tym OHIM dodaje, że w niniejszej sprawie Budvar wykazał korzystanie z praw wcześniejszych we Francji.

62 Po drugie, OHIM uważa, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 stosuje się do niezarejestrowanych znaków towarowych oraz do wcześniejszych oznaczeń podobnych, które są używane w obrocie gospodarczym do oznaczania towarów, usług lub działalności gospodarczej uprawnionego. Pochodzenie geograficzne jest czynnikiem związanym z działalnością gospodarczą, ponieważ stanowi ono kluczowy element determinujący wybór i zakup danych towarów. OHIM odsyła w tej kwestii do wyroku Trybunału z dnia 20 maja 2003 r. w sprawie C-108/01 Consorzio del Prosciutto di Parma i Salumificio S. Rita, Rec. str. I-5121.

63 Po trzecie, OHIM podnosi, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wymaga, by wnoszący sprzeciw był „właścicielem niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w działalności handlowej". OHIM dodaje, że w niektórych systemach prawnych oznaczenia geograficzne nie stanowią oznaczeń handlowych, ponieważ uprawnionym do korzystania z nich nie jest przyznawane żadne prawo indywidualne. Inne systemy prawne przyznają natomiast osobom fizycznym lub zrzeszeniom wyłączne prawo do oznaczenia geograficznego, obejmujące prawo zakazywania używania późniejszego znaku towarowego. W tym ostatnim przypadku, który — zdaniem OHIM — dotyczy prawa francuskiego znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie, prawo do oznaczenia geograficznego wchodzi w zakres normowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

64 Dalej, powołując się na art. 5 ust. 1 porozumienia lizbońskiego, OHIM podnosi, że nazwy pochodzenia rejestrowane są na rzecz osób fizycznych lub prawnych, publicznych lub prywatnych, mimo że o rejestracje wnioskują stosowne organy administracji. Ponadto art. 8 porozumienia lizbońskiego stanowi, że postępowanie mające na celu zapewnienie ochrony nazw pochodzenia może być prowadzone na podstawie przepisów krajowych, czy to z urzędu przez właściwe organy administracji, czy z inicjatywy prokuratora generalnego albo zainteresowanego podmiotu. W ocenie OHIM wyłączne prawo używania chronionego oznaczenia wraz z uprawnieniem do wszczęcia postępowania przeciwko niewłaściwemu używaniu tego oznaczenia wystarczają, by uznać je za prawo właścicielskie albo — co najmniej — za odpowiednik prawa właściciela w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Potwierdzenie tego stanowi treść art. 5 ust. 3 porozumienia lizbońskiego.

65 Po czwarte, OHIM wskazuje, że zgodnie z prawem krajowym omawiane prawa powinny być chronione przed dniem zgłoszenia kwestionowanego znaku towarowego. OHIM podkreśla, że występujące w niniejszej sprawie nazwy pochodzenia zostały zarejestrowane w dniu 22 listopada 1967 r. i że od daty tej rejestracji były one objęte na terenie Francji ochroną. A zatem omawiane prawa istniały przed dniem zgłoszenia zakwestionowanego znaku towarowego.

66 Po piąte, OHIM koncentruje się na wymogu, by zgodnie z właściwym prawem krajowym wcześniejsze prawo uprawniało jego podmiot do zakazania używania znaku towarowego, którego dotyczy sprzeciw.

67 W tym miejscu OHIM odpowiada w szczególności na podniesione przez Budvar w ramach pierwszej części zarzutu argumenty dotyczące właściwych przepisów prawa francuskiego.

68 OHIM twierdzi, że bezsporne jest, iż prawo francuskie zawiera szereg przepisów dotyczących konfliktów między nazwami pochodzenia a późniejszymi oznaczeniami.

69 Przywołując treść art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, OHIM podnosi, że przepis ten został przywołany i powtórzony w art. L.115-5 kodeksu konsumenta.

70 Jeśli chodzi o argumenty Budvaru, w których podkreślone zostało — wbrew stanowisku zajętemu przez Izbę Odwoławczą — że właściwymi przepisami są art. L.711-3 lit. b) i c) oraz art. L.711-4, lit. d) kodeksu własności intelektualnej, a nie art. L.641-2 kodeksu rolnego OHIM wskazuje, iż w przypadkach objętych zakresem normowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 prawo krajowe należy stosować w taki sam sposób, w jaki zastosowałby je sąd krajowy. W takich przypadkach orzeczenia sądu krajowego mają szczególny charakter, gdyż są dla OHIM wiążące.

71 OHIM podnosi, że we wszystkich orzeczeniach sądów krajowych przedstawionych przez Budvar w postępowaniu w sprawie sprzeciwu i w toku postępowania przed Sądem a dotyczących konfliktu między nazwami pochodzenia a późniejszymi znakami towarowymi zastosowano art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, a nie art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej. Okoliczność ta dowodzi, że ani art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej, ani żaden inny przepis tego kodeksu nie znajdują zastosowania.

72 OHIM zaprzecza twierdzeniu Budvaru o bezwzględnym i bezwarunkowym charakterze ochrony nazw pochodzenia przeciwko późniejszym znakom towarowym, dokonując analizy art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej. OHIM podnosi, że w art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej mowa jest o zakazie rejestracji oznaczenia kolidującego z nazwą pochodzenia, a nie o zakazie używania takiego oznaczenia. Z uwagi na to, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wymaga wyraźnie, by prawo krajowe przyznawało „prawo zakaz[ania] używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego", a nie prawo zakazania rejestracji tego znaku, OHIM twierdzi, że art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej nie ma zastosowania.

73 Założywszy, że prawo zakazania rejestracji pociąga za sobą prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego, należy zbadać, czy spełnione zostały przesłanki uznania, że dochodzi do „naruszenia" prawa do nazwy pochodzenia w rozumieniu art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej.

74 OHIM wskazuje, że — jak zauważył Budvar, kodeks własności intelektualnej milczy na temat omawianego pojęcia „naruszenia" w odniesieniu do nazw pochodzenia, podczas gdy zawiera on wyraźne uregulowania w tej kwestii odnoszące się do wcześniejszych znaków towarowych, firm spółek czy nazw handlowych. OHIM nie dostrzega w tym nic zaskakującego, skoro zakres ochrony nazw pochodzenia został szczegółowo określony w art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego. Jego zdaniem pojęcie „naruszenia" należy interpretować w świetle tego ostatniego przepisu.

75 Z powyższych rozważań wynika, że art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej ani nic nie dodaje, ani nie ujmuje treści prawnej art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego. Tylko ostatni z tych przepisów znajduje zastosowanie przy określaniu zakresu ochrony nazw pochodzenia w przypadkach używania późniejszych oznaczeń, a w szczególności znaków towarowych.

76 Odnosząc się do przywołania przez Budvar art. L.711-3 lit. b) i c) kodeksu własności intelektualnej, OHIM stwierdza, że przepis ten nie znajduje zastosowania, ponieważ dotyczy on bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, a mianowicie zakazu rejestracji oznaczeń sprzecznych z porządkiem publicznym lub mogących wprowadzić odbiorców w błąd w szczególności co do charakteru, właściwości lub pochodzenia geograficznego towaru lub usługi. Przepis ten jest odpowiednikiem art. 7 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia nr 40/94. Powołując się na wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-224/01 Durferrit przeciwko OHIM — Kolene (NUTRIDE), Rec. str. II-1589, OHIM dodaje, że w toczącym się przed OHIM postępowaniu w sprawie sprzeciwu nie można powoływać się ani na krajowe, ani na wspólnotowe przepisy dotyczące bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji.

77 W piśmie z dnia 9 sierpnia 2005 r., złożonym w odpowiedzi na pytanie postawione przez Sąd, OHIM wskazuje ponadto, że nie jest dopuszczalne, by Budvar mógł skutecznie twierdzić, iż art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania, ponieważ w postępowaniu przed instancjami OHIM powoływał się on na ten przepis w uzasadnieniu wniesionego sprzeciwu.

Argumenty Anheuser-Busch

78 Anheuser-Busch przypomina przede wszystkim, że na potrzeby stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 i zgodnie z właściwymi uregulowaniami krajowymi

znajdujące zastosowanie przepisy krajowe, orzecznictwo i doktryna stanowią okoliczności faktyczne. Zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 wnoszący sprzeciw powinien je przedstawić i poprzeć dowodami. W niniejszej sprawie Budvar nie przedstawił w sposób spójny znajdujących zastosowanie krajowych uregulowań, nie wspominając o dowodach na poparcie swoich twierdzeń.

79 Jeśli chodzi o właściwe przepisy prawa francuskiego, Anheuser-Busch uważa, że twierdzenia Budvaru formułowane w toku poszczególnych postępowań są wzajemnie sprzeczne i mało klarowne. W postępowaniu przed OHIM sprzeciw oparty był przede wszystkim na art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego. Z uwagi na to, że Izba Odwoławcza odrzuciła sprzeciw oparty na tym przepisie, Budvar zmienił zdanie i wskazał po raz pierwszy, że art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego nie stosuje się (twierdząc, iż należy stosować art. L.711-3 i L.711-4 kodeksu własności intelektualnej). W ocenie Anheuser-Busch już sama ta zmiana zdania i sprzeczne informacje na temat stanu prawnego we Francji uzasadniają oddalenie niniejszej skargi. Anheuser-Busch twierdzi w szczególności, że Budvar nie może zmieniać podstawy prawnej na tym etapie postępowania i że argumenty przedstawione w tym względzie Sądowi nie powinny być brane pod uwagę. Zdaniem Anheuser-Busch takie stanowisko byłoby zgodne ze stosownym orzecznictwem Sądu [wyroki Sądu: z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie T-129/01 Alejandro przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUDMEN), Rec. str. II-2251, pkt 67 oraz z dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie T-10/03 Koubi przeciwko OHIM — Flabesa (CONFORFLEX), Rec. str. II-719, pkt 52].

80 Anheuser-Busch twierdzi ponadto, że zastosowanie znajduje art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego. Anheuser-Busch podkreśla, że Budvar sam wskazał, iż art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej „zabrania zgłaszania do rejestracji w charakterze znaku towarowego oznaczeń, które naruszałyby prawa do nazwy pochodzenia", podczas gdy art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego „zakazuje jedynie używania nazwy geograficznej, która w całości lub w części stanowi nazwę pochodzenia". Innymi słowy, art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej miałby dotyczyć rejestracji francuskich znaków towarowych, natomiast art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego miałby odnosić się do używania późniejszego znaku towarowego. Anheuser-Busch stoi zatem na stanowisku, że skoro art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 dotyczy „praw[a] zakaz[ywania] używania kolejnego

[późniejszego] znaku towarowego", zastosowanie znajduje jedynie art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego.

81 Anheuser-Busch uważa poza tym, że nawet gdyby okazało się, iż argumenty Budvaru dotyczące art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej są dopuszczalne i należy w związku z tym je przeanalizować, argumenty te są bezzasadne.

82 Anheuser-Busch podkreśla w szczególności, że art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej nie określa zakresu ochrony wszystkich praw wcześniejszych w nim wymienionych. Stwierdzając, że te prawa wcześniejsze stoją na przeszkodzie rejestracji znaków towarowych, które te prawa naruszają, art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej opiera się raczej na założeniu, że zakres ochrony został zdefiniowany i uregulowany gdzie indziej. Gdyby zaproponowana przez Budvar interpretacja była słuszna, inne wcześniejsze prawa, jak na przykład prawa do powszechnie znanych wcześniejszych znaków towarowych, prawa autorskie, przemysłowe i osobiste, korzystałyby z „bezwzględnej ochrony" wobec późniejszych znaków towarowych, niezależnie od innych okoliczności, takich jak na przykład podobieństwo danych praw.

83 Rzeczywistym pytaniem nasuwającym się w związku z art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej jest to, czy doszło do naruszenia wcześniejszych praw. Odpowiedzi należy udzielić, mając na uwadze specyficzne zasady znajdujące zastosowanie do tych praw. Anheuser-Busch zauważa, że w samym kodeksie własności intelektualnej znalazło sie wyraźne odniesienie do kodeksu rolnego. W szczególności tytuł II księgi VII kodeksu własności intelektualnej, dotyczący „nazw pochodzenia", zawiera jedyny artykuł (L.721-1), stanowiący że „[z]asady dotyczące określania nazw pochodzenia zawarte zostały w art. L.115-1 kodeksu konsumenta". A zatem właściwymi przepisami w zakresie ochrony nazw pochodzenia są przepisy kodeksu konsumenta, które z kolei odsyłają do kodeksu rolnego. Anheuser-Busch sprzeciwia się w ten sposób twierdzeniu Budvaru, zgodnie z którym oznaczenie odtwarzające nazwę pochodzenia nie może być zarejestrowane jako znak towarowy bez względu na okoliczności. Anheuser-Busch twierdzi, że nazwa pochodzenia korzysta z ochrony dla konkretnego towaru. Ze względu na brak podobieństwa występujących w niniejszych sprawach towarów użycie w stosunku do tych towarów tego samego określenia nie może naruszyć praw do nazw

pochodzenia, chyba że zachodzą szczególne okoliczności. O okolicznościach takich wspomina jedynie art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, zaś art. L.711-4 kodeksu własności intelektualnej milczy na ten temat. Ostatni z tych przepisów nie znajdzie więc zastosowania przy ustalaniu, czy uregulowania francuskie przyznają Budvarowi prawo, o którym mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

84 Anheuser-Busch podnosi ponadto, że po raz pierwszy od sześciu lat trwania postępowania Budvar wskazuje na naruszenie art. L.711-3 lit. b) i c) kodeksu własności intelektualnej. Anheuser-Busch nie uważa za konieczne odpowiadania na te argumenty, które są niedopuszczalne i bezpodstawne. Twierdzenia te są, zdaniem Anheuser-Busch, spóźnione, a w każdym razie niepoparte żadnymi okolicznościami faktycznymi ani dowodami. Anheuser-Busch podkreśla również, że niniejsze sprawy są wynikiem sprzeciwów, które dotyczą względnych podstaw odmowy rejestracji. Artykuł L.711-3 kodeksu własności intelektualnej dotyczy natomiast bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, a poza tym stosuje się go tylko do zgłoszeń znaków towarowych złożonych we Francji.

b) Ocena Sądu

85 Należy zauważyć, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 umożliwia wniesienie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego z powołaniem się na oznaczenie niebędące wcześniejszym znakiem towarowym. Sprzeciw w oparciu o wcześniejszy znak towarowy dotyczy art. 8 ust. 1–3 i 5.

86 Zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 oznaczenie to powinno być używane w obrocie gospodarczym i mieć znaczenie większe niż lokalne. Zgodnie z właściwym prawem państwa członkowskiego prawa do tego oznaczenia powinny być nabyte

przed datą wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa na poparcie wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego. Zgodnie z tymże właściwym prawem państwa członkowskiego uprawniony do tego oznaczenia powinien mieć prawo zakazywania używania późniejszego znaku towarowego.

87 Budvar domaga się, by Sąd wypowiedział się w przedmiocie spełnienia ostatniej z przesłanek wymienionych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, czyli w kwestii tego, czy zostało dostatecznie wykazane, iż omawiane nazwy pochodzenia uprawniają, w świetle prawa francuskiego, do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

88 Ze względu na to, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 umieszczony został w tej części rozporządzenia, która dotyczy względnych podstaw odmowy rejestracji, i z uwagi na treść art. 74 tego rozporządzenia należy stwierdzić, że ciężar wykazania, iż omawiane oznaczenie uprawnia do zakazania używania późniejszego znaku towarowego, spoczywa na wnoszącym sprzeciw w postępowaniu przed OHIM.

89 W tym kontekście należy mieć w szczególności na uwadze przywołane uregulowania krajowe i orzeczenia wydane w danym państwie członkowskim. Na tej podstawie wnoszący sprzeciw powinien wykazać, że dane oznaczenie objęte jest zakresem normowania przywołanych uregulowań danego państwa członkowskiego i że możliwe jest zakazanie używania późniejszego znaku towarowego. Należy podkreślić, że w świetle art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 dowody przedstawione przez wnoszącego sprzeciw powinny być wpisane w kontekst zgłoszonego do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

90 Przywoławszy postanowienia art. 1 ust. 1 i 2, art. 2 ust. 1, art. 3, art. 5 ust. 1 i art. 8 porozumienia lizbońskiego (pkt 41–45 zaskarżonej decyzji), Izba Odwoławcza uznała, że „[n]azwy pochodzenia zarejestrowane na podstawie porozumienia lizbońskiego objęte są we Francji ochroną wynikającą z art. L.641-2 kodeksu rolnego" (pkt 46 zaskarżonej decyzji).

91 Należy zauważyć, że przepisy art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego powtórzone zostały w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta.

92 Należy również podkreślić, że na postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, powtórzone w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, Budvar powoływał się w postępowaniu przed instancjami OHIM, w szczególności w postępowaniu odwoławczym.

93 Budvar podnosi po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem, że art. L.641-2 kodeksu rolnego nie znajduje w omawianym przypadku zastosowania i że Izba Odwoławcza powinna była zastosować art. L.711-3 lit. b) i c) oraz art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej.

94 Na wstępie należy podkreślić, że w postępowaniu przed instancjami OHIM poza postanowieniami art. L.641-2 kodeksu rolnego Budvar wskazał także na niektóre przepisy kodeksu własności intelektualnej. Poza tym, jeśli chodzi o art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej, należy stwierdzić, że przepis ten dotyczy „chronionych" nazw pochodzenia. Z tego względu skarżąca miała prawo zastanawiać się nad miejscem art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej w systemie prawa francuskiego i nad ewentualnym związkiem tego przepisu z art. L.641-2 kodeksu rolnego. Z tych względów Sąd jest zdania, że dopuszczalne jest kwestionowanie przez Budvar zastosowania przez Izbę Odwoławczą art. L.641-2 kodeksu rolnego i nieuwzględnienie przez nią między innymi art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej.

95 Co do meritum należy po pierwsze zauważyć, że Budvar opiera się na założeniu, iż art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego nie znajduje zastosowania z uwagi na to, że dotyczy on zakazu używania nazwy geograficznej stanowiącej nazwę pochodzenia,

a nie zakazu rejestracji znaku towarowego. Należy zrozumieć stanowisko Budvaru, zgodnie z którym art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego nie ma zastosowania do postępowania w sprawie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego. Wystarczy w tym względzie stwierdzić, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 stanowi, iż dane oznaczenie powinno w świetle właściwego prawa krajowego umożliwiać uprawnionemu zakazanie „używania" późniejszego znaku towarowego. Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wymaga, by w świetle właściwego prawa krajowego uprawniony mógł zakazać „rejestracji znaku towarowego". Założenie, na którym opiera się Budvar, nie jest zatem słuszne. Na tej podstawie nie da się zatem podważyć trafności zastosowania art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego.

96 Po drugie, należy stwierdzić, że art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego dotyczy sytuacji, w których w późniejszym oznaczeniu posłużono się bezpośrednio lub pośrednio nazwą geograficzną stanowiącą nazwę pochodzenia.

97 Artykuł 2 porozumienia lizbońskiego, zgodnie z którym omawiane nazwy zostały zarejestrowane jako nazwy pochodzenia, stanowi, że „nazwę pochodzenia w rozumieniu tego porozumienia stanowi nazwa geograficzna" kraju, regionu lub miejscowości, służąca do oznaczania pochodzącego z nich towaru, który zawdzięcza swoją jakość lub właściwości wyłącznie lub przede wszystkim środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie.

98 Bezsporne jest, że zgłoszony graficzny znak towarowy posługuje się bezpośrednio nazwą geograficzną stanowiącą nazwę pochodzenia.

99 Po trzecie, należy zauważyć, że art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego umieszczony został w tytule IV dotyczącym podnoszenia wartości produktów

rolnych i spożywczych, w rozdziale 1, zatytułowanym „Nazwy pochodzenia". Artykuły od L.641-1-1 do L.641-4 kodeksu rolnego zawierają przepisy dotyczące postępowania w przedmiocie przyznawania nazw pochodzenia, przy czym art. L.641-2 akapit czwarty dotyczy zakresu ochrony nazw pochodzenia na wypadek sytuacji, w których dochodzi do użycia stanowiących je nazw geograficznych lub innych odniesień do nich. Należy stwierdzić, że ochrona nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i świadectw o szczególnym charakterze zarejestrowanych na poziomie wspólnotowym znalazła swoje odzwierciedlenie w art. od L.642-1 do L.642-4 kodeksu rolnego.

100 Artykuł L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, w którym powtórzone zostały postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, umieszczony został z kolei w części zatytułowanej „Nazwy pochodzenia", umieszczonej w rozdziale poświęconym podnoszeniu wartości towarów i usług, w tytule dotyczącym informacji konsumenckiej. Artykuł L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta zawiera przepisy proceduralne dotyczące przyznawania praw do zarejestrowanej nazwy pochodzenia, zdefiniowanej w art. L.641-2 kodeksu rolnego, a także określa zakres ochrony przyznanej nazwom pochodzenia na podstawie czwartego akapitu tego przepisu w sytuacji, gdy dochodzi do użycia stanowiących je nazw geograficznych lub innych odniesień do nich.

101 Wynika z tego, że art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego i art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, stanowiący jego powtórzenie, są stosownymi przepisami określającymi zakres ochrony nazw pochodzenia w prawie francuskim w sytuacjach, gdy dochodzi do użycia stanowiących je nazw geograficznych lub innych odniesień do nich.

102 Postanowienia art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej oraz inne przepisy tego kodeksu przywołane przez Budvar znajdują się z kolei w tytule 1 dotyczącym znaków towarowych producenta, handlowca i usługodawcy, umieszczonym w rozdziale 1 zatytułowanym „Elementy składowe znaku towarowego".

103 W tym miejscu należy przede wszystkim zauważyć, że przepisy kodeksu własności intelektualnej przywołane przez Budvar, w odróżnieniu od wymienionych wyżej przepisów kodeksu rolnego i kodeksu konsumenta, nie znajdują się w części kodeksu poświęconej nazwom pochodzenia.

104 Następnie należy stwierdzić, że przywołane przez Budvar przepisy kodeksu własności intelektualnej dotyczą warunków rejestracji znaków towarowych w prawie francuskim, a nie warunków ich używania w rozumieniu art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

105 Ponadto, jeśli chodzi o art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej, stanowi on, że „znakiem towarowym nie może być oznaczenie naruszające [...] [prawa do] zarejestrowanej nazwy pochodzenia". Jeśli — jak w sprawie niniejszej — stanowiąca nazwę pochodzenia nazwa geograficzna została użyta w zgłoszonym znaku towarowym, przy ustalaniu zakresu „ochrony" nazwy pochodzenia i ocenie, czy dane oznaczenie „narusza" prawa do tej nazwy, należy odwołać się między innymi do postanowień art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, powtórzonych w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta.

106 Po czwarte, trzeba podkreślić, że w chwili wydawania zaskarżonej decyzji jedynym orzeczeniem sądu francuskiego, które dotyczyło — jak w niniejszym postępowaniu — używania dla niebędącego podobnym towaru nazwy geograficznej stanowiącej nazwę pochodzenia zarejestrowaną w państwie trzecim i chronioną na podstawie porozumienia lizbońskiego, wydanym po wprowadzeniu do prawa francuskiego w roku 1990 art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, jest wyrok cour d'appel de Paris z dnia 17 maja 2000 r., potwierdzający skuteczność kubańskich nazw pochodzenia Habana i Habanos dla oznaczania cygar i tytoniu, zarówno w postaci liści, jak i przetworzonego, oraz wyrobów z tego tytoniu (zwany dalej „wyrokiem w sprawie Habana"). Na ten wyrok Budvar powoływał się w postępowaniu przed instancjami OHIM.

107 W sprawie tej zakwestionowany został znak towarowy Havana, zarejestrowany i używany we Francji, między innymi dla perfum.

108 W wyroku tym cour d'appel de Paris zbadał przede wszystkim warunki z art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, w którym przywołane zostały postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, i doszedł do przekonania, że „prawdopodobieństwo nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia Habana jest rzeczywiste i dostatecznie poważne".

109 Dalej w części wyroku zatytułowanej „W przedmiocie środków, jakie należy zastosować", cour d'appel de Paris uznał, że szczególnie z uwagi na zastosowanie art. L.711-4 lit. d) kodeksu własności intelektualnej powódka „zasadnie domaga się unieważnienia znaku towarowego Havana zgłoszonego we Francji".

110 Cour d'appel de Paris — nie odwołując się do przepisów kodeksu własności intelektualnej — stwierdził ponadto, że powódka „może także zasadnie domagać się skierowania do [danych] spółek zakazu używania nazwy »havana« dla określenia wszystkich produktów kosmetycznych z [oferowanej przez nie] gamy". Na podstawie użytych przez cour d'appel de Paris sformułowań można stwierdzić, iż zakaz używania nazwy „havana" oparty został na przepisie art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, w którym przywołano zapis art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego.

111 Wynika z tego, że w omawianej sprawie cour d'appel de Paris przeanalizował warunki określone w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, w którym przywołane zostały postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, aby ustalić, w jakim zakresie występujące w tej sprawie nazwy pochodzenia, zarejestrowane na podstawie porozumienia lizbońskiego, mogły korzystać z ochrony w świetle prawa francuskiego.

112 Wynika stąd również, że stosując wymienione wyżej postanowienia kodeksu konsumenta, w których przywołano postanowienia kodeksu rolnego, cour d'appel de Paris mógł zakazać używania nazwy geograficznej stanowiącej odnośne nazwy pochodzenia dla danych produktów, a w konsekwencji — używania zakwestionowanego znaku towarowego. Zastosowanie postanowień art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, przywołanych w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, może zatem uprawniać do zakazania „używania" późniejszego znaku towarowego w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

113 Należy zauważyć, że cour d'appel de Paris zaprezentował stanowisko zajęte w wyroku w sprawie Habana już wcześniej, w odniesieniu do nazw pochodzenia zarejestrowanych na podstawie prawa francuskiego, w wyroku z dnia 15 grudnia 1993 r. dotyczącym zarejestrowanej nazwy pochodzenia Champagne. W wyroku tym, który także został przez Budvar przywołany w postępowaniu przed instancjami OHIM, chodziło o znak towarowy zarejestrowany we Francji dla perfum, który to znak obejmował nazwę geograficzną stanowiącą wskazaną wyżej nazwę pochodzenia. W sprawie tej cour d'appel de Paris zastosował najpierw art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, w którym przywołane zostały postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, zanim wypowiedział się w kwestii zastosowania przepisów kodeksu własności intelektualnej.

114 Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, iż Izba Odwoławcza nie dopuściła się błędu, odwołując się do postanowień art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, przywołanych w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta.

115 Z tych względów pierwsza część jedynego zarzutu podniesionego przez Budvar podlega oddaleniu jako bezzasadna.

2. W przedmiocie drugiej części zarzutu, mającej charakter zarzutu ewentualnego, dotyczącej niewłaściwego zastosowania przez Izbę Odwoławczą art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego

a) Argumenty stron

Argumenty Budvaru

116 Na wypadek gdyby Sąd uznał, że zgłoszenie do rejestracji jako znaku towarowego nazwy geograficznej stanowiącej nazwę pochodzenia stanowi używanie nazwy geograficznej w rozumieniu art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, Budvar wnosi do Sądu o stwierdzenie, że w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza dokonała niewłaściwego zastosowania tego przepisu oraz postanowień porozumienia lizbońskiego.

117 Budvar wskazuje na wstępie, że Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, iż:

„Bezsporne jest, że francuskie nazwy pochodzenia chronione są we Francji tylko wówczas, gdy ich powszechna znajomość jest należycie ugruntowana. Artykuł L.641-2 kodeksu rolnego stanowi, że produktom rolnym, leśnym i spożywczym może być przyznana nazwa pochodzenia, jeśli — oprócz spełnienia innych warunków — cieszą się one należycie ugruntowaną powszechną znajomością" (pkt 50 zaskarżonej decyzji).

118 Budvar dodaje, że mimo to Izba Odwoławcza uznała, co następuje:

„Warunek ten nie znajduje jednak zastosowania w odniesieniu do zagranicznych nazw pochodzenia chronionych we Francji na podstawie porozumienia lizbońskiego.

Z art. 5 ust. 1 porozumienia [...] wynika wyraźnie, że nazwy pochodzenia chronione w kraju pochodzenia zostają objęte ochroną w innych krajach członkowskich związku szczególnego na wniosek właściwych organów państwa pochodzenia" (pkt 50 zaskarżonej decyzji).

119 Zdaniem Budvaru ostatnie z tych stwierdzeń nie jest zasadne.

120 Budvar podnosi po pierwsze, że wszystkie państwa będące sygnatariuszami porozumienia lizbońskiego mają podobne uregulowania dotyczące przyznawania praw do nazw pochodzenia. Artykuł 2 porozumienia lizbońskiego zawiera definicję nazwy pochodzenia obowiązującą we wszystkich państwach — sygnatariuszach porozumienia.

121 Stąd we wszystkich państwach — sygnatariuszach porozumienia dla uzyskania praw do nazwy pochodzenia konieczne jest wykazanie ugruntowanej powszechnej znajomości tej nazwy. W zaskarżonej decyzji nie było to kwestionowane.

122 Budvar dodaje, że wykazanie powszechnej znajomości nazwy geograficznej „Budweiser" dla oznaczania piw było nieuniknione w Republice Czeskiej celem uzyskania praw do występujących w sprawie nazw pochodzenia. Budvar przypomina w tym względzie, że przedmiotowe nazwy pochodzenia zostały zarejestrowane w WIPO w dniu 22 listopada 1967 r.

123 Poza tym twierdzi on, że w wykonaniu postanowień art. 1 akapit drugi porozumienia lizbońskiego państwo francuskie uznało nazwy pochodzenia zawierające nazwę geograficzną „Budweiser" i objęło je na terytorium francuskim ochroną przy pomocy dekretu nr 70-65 z dnia 9 stycznia 1970 r., opublikowanego w *Journal officiel de la République française* (dzienniku urzędowym Republiki Francuskiej) w dniu 23 stycznia 1970 r. Budvar dodaje, że dekret ten nie został zaskarżony przed Conseil d'État (francuską radą państwa).

124 Dlatego też, zdaniem Budvaru, przedmiotowe nazwy pochodzenia są na terenie Francji chronione na podstawie samego porozumienia lizbońskiego, a w szczególności jego art. 1 akapit drugi.

125 Stąd nazwa pochodzenia, która narodziła się w państwie — sygnatariuszu porozumienia lizbońskiego, objęta jest na terytorium francuskim taką samą ochroną jak nazwy krajowe, bez konieczności wykazywania, że faktycznie cieszy się ona powszechną znajomością. W zaskarżonej decyzji niesłusznie zatem stwierdzono, że „nie można domniemywać, iż nazwy pochodzenia [...] chronione we Francji na podstawie porozumienia lizbońskiego, cieszą się we Francji powszechną znajomością" (pkt 50 zaskarżonej decyzji).

126 Budvar dodaje, że Izba Odwoławcza niewłaściwie zastosowała również art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, stwierdzając:

„Jeśli dana [...] nazwa pochodzenia objęta jest we Francji ochroną na podstawie porozumienia lizbońskiego, ochrona ta dotyczy towarów niebędących podobnymi tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że nazwa ta cieszy się we Francji powszechną znajomością i że jej używanie w odniesieniu do towarów niebędących podobnymi stanowiłoby nienależne korzystanie z tej powszechnej znajomości lub oznaczałoby jej osłabienie.

[...]

W niniejszej sprawie [Budvar] nie tylko nie udowodnił, że przedmiotowe nazwy pochodzenia cieszą się we Francji powszechną znajomością, lecz także nie wykazał, na czym miałoby polegać nienależne korzystanie z powszechnej znajomości tej

nazwy lub jej osłabienie (przy założeniu, że taka powszechna znajomość istnieje), gdyby [Anheuser-Busch] był uprawniony do używania graficznego znaku towarowego zawierającego wyraz »Budweiser« dla wymienionych w zgłoszeniu towarów z klas 16, 21, 25 i 30" (pkt 51 i 53 zaskarżonej decyzji).

127 Budvar zwraca uwagę Sądu na fakt, że art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, przywołany w kodeksie konsumenta, dotyczy używania nazwy geograficznej stanowiącej całość lub część nazwy pochodzenia. Nie wymienia on nazwy pochodzenia, lecz nazwę geograficzną w nim zawartą. Na tej podstawie należy — jego zdaniem — wnioskować, że zakazane jest odtwarzanie nazwy geograficznej stanowiącej nazwę pochodzenia, niezależnie od tego, czy towary są identyczne, podobne czy różne. Takie stanowisko jest logiczne, skoro nazwa geograficzna stanowi element niezbędny i determinujący każdej nazwy pochodzenia. Użycie samej nazwy geograficznej nieuchronnie wywoła skojarzenie z towarem oznaczanym nazwą pochodzenia.

128 Anheuser-Busch wystąpił o rejestrację znaku towarowego, w którym odtworzono samą nazwę geograficzną „Budweiser", nie wtapiając jej w jakąś całość, dzięki czemu mogłaby ona stracić charakter nazwy pochodzenia. Nie należy więc stosować art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego i badać, czy zgłoszony graficzny znak towarowy, składający się wyłącznie z nazwy geograficznej „Budweiser", może spowodować osłabienie powszechnej znajomości, którą cieszy się każda nazwa pochodzenia, lub korzystać z niej w sposób nienależny.

129 Niezależnie od powyższego Budvar twierdzi ponadto, że powszechna znajomość, którą — ze swej natury — cieszą się przedmiotowe nazwy pochodzenia, może być wykorzystywana w sposób nienależny lub też ulec osłabieniu wskutek rejestracji spornego znaku towarowego. Budvar dodaje w tym względzie, że żadne przepisy francuskie nie wymagają, by ta wynikająca z samej natury nazwy geograficznej

powszechna znajomość musiała być szczególnie znacząca, aby ochrona nazwy mogła być rozciągnięta na różniące się towary. Co najwyżej można żądać wykazania, że owa wynikająca z samej natury powszechna znajomość nazwy pochodzenia mogłaby ulec osłabieniu lub spospoliceniu w wyniku rejestracji znaku towarowego odtwarzającego jej nazwę geograficzną.

130 Budvar wskazuje, że zgłoszenie spornego znaku towarowego pochodzi od spółki będącej browarem, czyli od bezpośredniego konkurenta. Budvar podnosi także, że jeden z wniosków o rejestrację złożonych przez Anheuser-Busch dotyczy piwa (wniosek ten stanowi przedmiot połączonej z niniejszą sprawy T-71/04). Ponadto Budvar zauważa, że jednym z elementów zgłoszonego graficznego znaku towarowego jest slogan „king of beers". Stąd zgłoszony znak towarowy wywoła natychmiastowe skojarzenie z piwem. Niezależnie od powyższego Budvar twierdzi, że w dniu złożenia wniosku o rejestrację Anheuser-Busch — będący profesjonalnym browarem, miał z pewnością wiedzę na temat powszechnej znajomości przedmiotowych nazw pochodzenia, w każdym razie na terytorium Czech.

131 Okoliczności złożenia wniosku o rejestrację znaku towarowego świadczą zatem nie tylko o wyraźnej woli zaszkodzenia powszechnej znajomości omawianych nazw pochodzenia, poprzez ich osłabienie i zniesienie ich jedyności wskutek spospolicenia nazwy „Budweiser", lecz także o próbie przywłaszczenia sobie tych nazw pochodzenia. W niniejszej sytuacji to, że Anheuser-Busch jest browarem o znaczącej pozycji, świadczy o jego pasożytniczych i nielojalnych zamiarach, a także o przedsięwziętym przezeń celu osłabienia i spospolicenia przedmiotowych nazw pochodzenia. Budvar podnosi, że w sprawach zakończonych wyrokami cour d'appel de Paris z dnia 15 grudnia 1993 r. (Champagne) i 17 maja 2000 r. (Habana, pkt 106 powyżej) chodziło o przedsiębiorstwa niebędące konkurentami. W sprawach stwierdzono, że doszło do nienależnego korzystania z nazw pochodzenia.

132 Należy ponadto wziąć pod uwagę wcześniejsze stosunki prawne między Budvarem a Anheuser-Busch. Spór między tymi stronami narodził się przeszło wiek temu. Budvar wskazuje, że w 1894 r. Adolphus Busch stwierdził, iż zainspirowany doskonałością piwa wytwarzanego w Budweis, Czechosłowacja, stworzył piwo „Budweiser", wytwarzane zgodnie z metodą czeską w Saint Louis (Missouri), siedzibie spółki Anheuser-Busch.

133 Budvar wnioskuje na tej podstawie, że prawdopodobieństwo zaszkodzenia powszechnej znajomości przedmiotowych nazw pochodzenia jest na tyle poważne, że Sąd powinien odmówić rejestracji spornych znaków towarowych.

Argumenty OHIM

134 OHIM odpiera argumenty Budvaru w ramach analizy zawartego w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wymogu, by zgodnie z właściwym prawem krajowym wcześniejsze prawo uprawniało jego podmiot do zakazania używania znaku towarowego, którego dotyczy sprzeciw.

135 Stwierdziwszy, w ramach analizy pierwszej części jedynego zarzutu, że art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego znajduje zastosowanie, OHIM bada zakres ochrony, z którego korzystają nazwy pochodzenia w świetle tego przepisu.

136 Na tym etapie OHIM czyni rozróżnienie między koniecznością wykazania powszechnej znajomości nazwy pochodzenia a prawdopodobieństwem nienależnego wykorzystania tej powszechnej znajomości lub jej osłabienia.

— W przedmiocie konieczności wykazania powszechnej znajomości nazwy pochodzenia

137 OHIM podnosi, że zgodnie z porozumieniem lizbońskim każda z układających się stron ma obowiązek zapewnić ochronę zarejestrowanym nazwom pochodzenia. Zdaniem OHIM ochrona ta powinna być co najmniej taka, jaka przewidziana została w porozumieniu lizbońskim.

138 W tym względzie OHIM przypomina, że art. 3 porozumienia lizbońskiego stanowi, iż „[o]chrona obejmuje wszelkie przypadki zawłaszczenia lub imitacji, nawet gdy wskazane zostało rzeczywiste pochodzenie towaru lub gdy użyte zostało tłumaczenie nazwy pochodzenia lub też gdy towarzyszą jej takie określenia, jak »w rodzaju«, »typu«, »w stylu«, »imitacja« lub określenia podobne".

139 OHIM uważa, że minimalny wymagany poziom ochrony rozciąga się wyłącznie na towary, dla których dokonano rejestracji, i towary z tej samej klasy (w niniejszym przypadku piwo). Postanowienia porozumienia lizbońskiego nie wymagają rozciągnięcia ochrony na inne towary.

140 Nie oznacza to jednak, że dana nazwa pochodzenia nie może być objęta szerszą ochroną na podstawie prawa krajowego państwa, w którym nabyte prawo jest wykonywane.

141 Przywołując postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, OHIM twierdzi, że ochrona przewidziana tym przepisem jest dwojakiego rodzaju.

142 Artykuł L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego ustanawia przede wszystkim minimalny poziom ochrony obejmujący sytuacje używania oznaczenia identycznego z nazwą pochodzenia lub oznaczenia mogącego wywoływać skojarzenie z nią w odniesieniu do towarów podobnych. Ochrona ta ma charakter bezwarunkowy i można z niej korzystać w stosunku do wszystkich nazw pochodzenia, czy to krajowych czy zagranicznych, wykazując jedynie możliwość skojarzenia oznaczeń i podobieństwo towarów.

143 Dalej art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego ustanawia szerszą ochronę krajowych i zagranicznych nazw pochodzenia, która rozciąga się na używanie oznaczenia identycznego z nazwą pochodzenia lub mogącego wywołać skojarzenie z nią w odniesieniu do towarów niebędących podobnymi. Ochrona ta uzależniona jest od wykazania, że dana nazwa pochodzenia cieszy się powszechną znajomością i że może dojść do nienależnego korzystania z niej lub jej osłabienia.

144 Ryzyko to należy oceniać, biorąc za punkt odniesieniu odbiorców francuskich. Należy także wykazać, że odbiorcy francuscy świadomi są powszechnej znajomości przedmiotowej nazwy pochodzenia. W braku powszechnej znajomości nie można mówić o ryzyku nienależnego korzystania z niej lub jej osłabienia.

145 Izba Odwoławcza nie dopuściła się zatem błędu, stwierdzając, że „nie można domniemywać, iż zagraniczne nazwy pochodzenia [...] chronione we Francji na podstawie porozumienia lizbońskiego, cieszą się we Francji powszechną znajomością" (pkt 50 zaskarżonej decyzji).

146 W związku z tym twierdzenie Budvaru, zgodnie z którym nazwa pochodzenia, z samej definicji, cieszy się powszechną znajomością i jest dobrze znana, nie jest słuszne. Budvar myli się, ponieważ pojęcie „powszechnej znajomości towaru", zastosowane w art. 2 ust. 2 porozumienia lizbońskiego w odniesieniu do rejestracji w kraju pochodzenia nie rozciąga się automatycznie na inne państwa członkowskie, w których poszukuje się ochrony. Dlatego też nie można uznać, że oznaczenie takie jak „Budweiser", które cieszy się powszechną znajomością w Republice Czeskiej, lecz nie jest szeroko znane i używane na rynku francuskim, cieszy się we Francji powszechną znajomością.

147 W tej kwestii OHIM uważa, że art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, podobnie jak wszelkie inne przepisy zakazujące nienależnego korzystania, pobierania pożytków z, osłabiania lub szkodzenia powszechnej znajomości nazwy pochodzenia [OHIM odsyła w tym względzie do art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG)

nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, str. 1)], ma na celu ochronę „image'u" nazwy pochodzenia, czyli jej wartości ekonomicznej. Tego rodzaju szkoda może wystąpić jedynie wówczas, gdy nazwa pochodzenia cieszy się powszechną znajomością w państwie, w którym ochrona jest poszukiwana.

148 OHIM podnosi, że pojęcie „powszechnej znajomości" nazw pochodzenia zostało zdefiniowane przez Trybunał we wskazanym w pkt 62 powyżej wyroku w sprawie Consorzio del Prosciutto di Parma i Salumificio S. Rita (pkt 64), który dotyczył rozporządzenia nr 2081/92, w sposób następujący:

„Prestiż nazwy pochodzenia zależy od wyobrażenia konsumentów o tej nazwie. Wyobrażenie to z kolei zależy zasadniczo od szczególnych właściwości, i — bardziej ogólnie — jakości produktu. To właśnie jakość przesądza o prestiżu tego produktu".

149 Wyobrażenie o nazwie pochodzenia i jej powszechna znajomość zależą, zdaniem OHIM, od subiektywnego postrzegania jej przez odbiorców i mogą być różne na różnych terytoriach. OHIM uważa, że choć prawdą jest, iż wyobrażenie o nazwie pochodzenia i jej powszechna znajomość są pochodną jakości produktu, to jednak zależą one w znaczącym stopniu również od innych czynników niemających związku z samym produktem. OHIM wskazuje w szczególności na nakłady promocyjne, intensywność używania nazwy pochodzenia oraz udział produktu w rynku.

150 Skoro powszechna znajomość nazwy pochodzenia zależy głównie od wskazanych wyżej czynników i ich wpływu na odbiorców, nie można domniemywać istnienia tej powszechnej znajomości z racji samej tylko rejestracji na podstawie porozumienia

lizbońskiego, lecz należy wykazać jego istnienie w każdym państwie, w którym podnosi się, że ta powszechna znajomość doznaje uszczerbku. Każde inne rozwiązanie oznaczałoby przyznanie takiego samego stopnia ochrony nazwom pochodzenia cieszącym się szeroką renomą i nazwom pochodzenia mało znanym i prawdopodobnie pociągałoby za sobą przyznanie tym ostatnim ochrony w państwie, w którym nie cieszą się one w ogóle powszechną znajomością.

151 Na podstawie powyższych rozważań OHIM stwierdza, że Izba Odwoławcza nie dopuściła się błędu, uzależniając stosowanie art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego od wykazania, że omawiane nazwy pochodzenia cieszą się we Francji powszechną znajomością.

152 Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów francuskich. OHIM uważa, że w niektórych przypadkach objętych zakresem normowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 należy stosować przepisy krajowe, tak jak uczyniłby to sąd krajowy. Z tego względu orzeczenia sądów krajowych mają szczególne znaczenie.

153 Dlatego Izba Odwoławcza słusznie odwołała się do wyroku w sprawie Habana, przywołanego w pkt 106 powyżej, który dotyczy kolizji między nazwą pochodzenia Hawana, chronioną na podstawie porozumienia lizbońskiego dla cygar, a późniejszym znakiem towarowym Hawana dla perfum. Z treści tego rozstrzygnięcia wynika, że brak dowodu na to, iż międzynarodowa nazwa pochodzenia Hawana cieszy się we Francji powszechną znajomością, był przyczyną oddalenia powództwa.

154 OHIM dodaje, że w razie poszukiwania ochrony w przypadku używania późniejszego oznaczenia dla towarów niebędących podobnymi sądy francuskie wymagają dowodu na istnienie powszechnej znajomości wszystkich nazw pochodzenia niezależnie od tego, czy są to nazwy krajowe, czy międzynarodowe. OHIM odsyła w tym względzie do wyroków wydanych przez cour d'appel de Paris w dniach 15 grudnia 1993 r. i 12 września 2001 r., dotyczących nazwy pochodzenia Champagne, których odpisy załączone zostały do skargi. A zatem, wbrew twierdzeniom Budvaru, nie ma w tym zakresie żadnej różnicy w traktowaniu.

— W przedmiocie nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia lub jej osłabienia

155 OHIM twierdzi także, że Izba Odwoławcza słusznie oddaliła odwołanie, uznając, iż Budvarowi nie udało się „wykazać, w jaki sposób mogłoby dojść do nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazw pochodzenia lub jej osłabienia — przy założeniu, że taka powszechna znajomość w ogóle istnieje — gdyby [Anheuser-Busch] był uprawniony do używania graficznego znaku towarowego zawierającego wyraz »Budweiser« dla zgłoszonych towarów należących do klas 16, 21, 25 i 30" (pkt 53 zaskarżonej decyzji).

156 Na żadnym etapie postępowania Budvar nie przedstawił okoliczności faktycznych ani argumentów na poparcie twierdzenia, zgodnie z którym używanie omawianych znaków towarowych pociąga za sobą ryzyko nienależnego korzystania z powszechnej znajomości przedmiotowych nazw pochodzenia lub jej osłabienia. A zatem Izba Odwoławcza — związana postanowieniami art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 — nie dopuściła się błędu, stwierdzając, iż nie występuje możliwość takiego nienależnego korzystania z powszechnej znajomości ani jej osłabienia.

157 Z uwagi na to, że dotyczące tej kwestii argumenty zawarte w skardze przedstawione zostały po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem, są one niedopuszczalne.

158 Na wypadek jednak, gdyby argumenty te zostały dopuszczone, OHIM wskazuje, że do nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia może dojść wówczas, gdy przedsiębiorcy świadomie posługują się w innej dziedzinie oznaczeniami identycznymi lub podobnymi, aby skorzystać na części środków zainwestowanych przez podmiot, któremu przysługuje prawo wcześniejsze. Sytuacja ta zbliżona jest do przypadku nienależnego korzystania z renomy wcześniejszego znaku towarowego w kontekście art. 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1) czy art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.

159 OHIM przyznaje, że używanie graficznego znaku towarowego zawierającego wyrazy „king of beers" w odniesieniu do dowolnego rodzaju towaru może teoretycznie wywołać u odbiorców skojarzenie z piwem, właśnie dlatego że zawiera określenie „king of beers" oraz dlatego że używanie takiego znaku towarowego może stanowić w odczuciu odbiorców pośrednią promocję głównej działalności browaru Anheuser-Busch. Dotyczy to w szczególności używania zgłoszonego graficznego znaku towarowego w odniesieniu do „przekąsek" należących do klasy 30, ponieważ towary te mogą być sprzedawane przy barze w kawiarniach i barach. Dlatego też, na wypadek uznania przez Sąd, że istnieje domniemanie powszechnej znajomości nazw pochodzenia, OHIM wnosi o przekazanie niniejszej sprawy Izbie Odwoławczej celem dokonania przez nią pełnej analizy tej kwestii.

160 Jeśli chodzi o osłabienie powszechnej znajomości nazw pochodzenia, OHIM uważa, że może do niego dojść wówczas, gdy towary, dla których sporne oznaczenie jest używane, odwołują się do zmysłów odbiorcy w taki sposób, że wpływają na wyobrażenie o nazwie pochodzenia i jej atrakcyjność. Sytuacja ta zbliżona jest do przypadku szkodzenia renomie wcześniejszego znaku towarowego w kontekście art. 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy 89/104 lub w art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.

161 Jednak w omawianym przypadku nie ma między piwem a większością towarów wymienionych w zgłoszeniu antagonizmu, który mógłby wpłynąć na wyobrażenie o wcześniejszych nazwach pochodzenia. Ponadto jest mało prawdopodobne, by używanie omawianych znaków towarowych dla większości towarów wymienionych w zgłoszeniu mogło wywołać negatywne lub mało przyjemne skojarzenia, które kłóciłyby się z ewentualnym prestiżem wcześniejszych nazw pochodzenia.

162 Dodatkowo OHIM przedstawia uwagi dotyczące aktu przystąpienia Republiki Czeskiej, który wszedł w życie w dniu 1 maja 2004 r., oraz uwagi dotyczące art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

163 Jeśli chodzi o akt przystąpienia Republiki Czeskiej, OHIM stwierdza, że od 1 maja 2004 r., czyli już po wydaniu zaskarżonej decyzji, nazwy „Ceskobudejovické pivo" i „Budejovické pivo" („Budweiser Bier") chronione są na podstawie rozporządzenia nr 2081/92 jako oznaczenia geograficzne, przy czym akt ten stanowi także, że przyznana ochrona „nie narusza praw do znaków towarowych dla piwa lub innych praw istniejących w Unii Europejskiej w dniu przystąpienia" [tłumaczenie nieoficjalne].

164 Jeśli chodzi o art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, OHIM podnosi, że został on zmieniony rozporządzeniem Rady nr 422/2004 z dnia 19 lutego 2004 r., zmieniającym rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. L 70, str. 1), czyli już po wydaniu zaskarżonej decyzji, a celem tej zmiany było objęcie nim wcześniejszych praw chronionych przepisami wspólnotowymi.

165 OHIM uważa, że wymienione wyżej zmiany nie mają znaczenia dla sprawy, ponieważ wprowadzone zostały po wydaniu zaskarżonej decyzji. Niezależnie od powyższego OHIM podnosi, iż art. 13 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2081/92 zredagowany został podobnie jak art. L.641-2 kodeksu rolnego.

Argumenty Anheuser-Busch

166 Anheuser-Busch uważa, że w świetle art. L.641-2 kodeksu rolnego istnienie powszechnej znajomości jest koniecznym wymogiem uzyskania ochrony przeciwko produktom niebędącym podobnymi do tego, dla którego nazwa pochodzenia jest chroniona, i przystępuje do ustalenia, czy w omawianym przypadku taka powszechna znajomość występuje.

167 Zdaniem Anheuser-Busch, Budvar nigdy nie twierdził, że przedmiotowe nazwy pochodzenia faktycznie cieszą się wśród odbiorców francuskich powszechną znajomością, ani też nie przedstawił na to żadnego dowodu. Anheuser-Busch dodaje, że nie wspomina się nawet o używaniu tych nazw pochodzenia we Francji, wskazując, iż Budvar nie przedstawił faktur, reklam, broszur ani danych dotyczących wielkości sprzedaży lub kosztów reklamy. Nie poinformował on także ani o udziale w rynku, ani o znajomości tych nazw pochodzenia.

168 Budvar twierdził raczej, że omawiane nazwy pochodzenia cieszą się „samoistną powszechną znajomością", której istnienie należy domniemywać i która jest całkowicie niezależna od jakiegokolwiek używania nazwy geograficznej we Francji i sposobu jej postrzegania przez konsumentów. W uzasadnieniu tego twierdzenia Budvar podnosi, że powszechną znajomość francuskiej nazwy pochodzenia należy wykazać w momencie, w którym wnioskuje się o jej ochronę we Francji w Institut national des appellations d'origine (francuskim krajowym instytucie nazw pochodzenia).

169 Jednak zdaniem Anheuser-Busch, dowód na istnienie takiej powszechnej znajomości wymagany jest tylko wówczas, gdy chodzi o ochronę francuskich nazw pochodzenia. Dla uznania praw do zagranicznych nazw pochodzenia nie jest konieczne, by cieszyły się one powszechną znajomością we Francji. Istnieją setki zarejestrowanych nazw pochodzenia, skutecznych we Francji w związku z postanowieniami porozumienia lizbońskiego, które są zupełnie nieznane znacznej większości odbiorców francuskich. Anheuser-Busch odsyła w tym względzie do pisma złożonego przezeń w dniu 18 lutego 2002 r. w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, załączonego do jego odpowiedzi na skargę złożonej w postępowaniu przed Sądem, a w szczególności do konsultacji z francuskim adwokatem specjalizującym się w prawie własności intelektualnej.

170 Odwołując się do wyroków wydanych przez cour d'appel de Paris w sprawach Habana i Champagne, Anheuser-Busch dodaje, że nigdy nie zostało wykazane, by przedmiotowe nazwy pochodzenia były we Francji używane ani nawet by cieszyły się one jakąkolwiek powszechną znajomością wśród odbiorców francuskich.

171 Z tych względów stanowisko zajęte przez Izbę Odwoławczą w zaskarżonej decyzji, a w szczególności jej stwierdzenia zawarte w pkt 49–53 tej decyzji, są prawidłowe.

172 Poza tym Anheuser-Busch podkreśla, że art. L.641-2 kodeksu rolnego uzależnia objęcie ochroną nazwy pochodzenia, w przypadku gdy chronione określenie używane jest dla produktów niebędących podobnymi, od występowania ryzyka nienależnego korzystania z powszechnej znajomości tej nazwy pochodzenia lub jej osłabienia.

173 Zdaniem Anheuser-Busch, nie może dojść do nienależnego korzystania z powszechnej znajomości lub jej osłabienia w rozumieniu art. L.641-2 kodeksu rolnego, jeśli taka powszechna znajomość w ogóle nie występuje. Budvarowi nie udało się wykazać nienależnego korzystania z nazw pochodzenia ani ich osłabienia.

174 Jeśli chodzi o twierdzenia Budvaru o rzekomo złośliwej postawie Anheuser-Busch, są one całkowicie nie na temat i wyraźnie spóźnione. Ponadto nie są one poparte żadnymi faktami ani stosownymi dowodami, będąc zwyczajnie nieprawdziwymi. Anheuser-Busch uważa także, że postawa strony nie ma żadnego znaczenia przy ustalaniu, czy używanie danego oznaczenia może wywołać szkodę lub oznaczać nienależne korzystanie z powszechnej znajomości innego oznaczenia.

175 W ramach przedstawionych przezeń argumentów pomocniczych Anheuser-Busch twierdzi w każdym razie, że sprzeciw Budvaru powinien być odrzucony ze względu na treść art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

176 W pierwszej kolejności Anheuser-Busch twierdzi, że jednym z powodów uzasadniających odrzucenie sprzeciwu jest niedostateczne wyjaśnienie przez Budvar

właściwego prawa. Po drugie, Anheuser-Busch wskazuje na brak dowodu używania nazw pochodzenia w obrocie gospodarczym we Francji przed złożeniem wniosku o rejestrację znaku towarowego. Po trzecie, Anheuser-Busch uważa, że Budvar nie przedstawił żadnych dowodów na to, iż używanie przedmiotowych oznaczeń ma charakter szerszy niż tylko lokalny. Po czwarte, Anheuser-Busch twierdzi, że przedmiotowe nazwy pochodzenia nie są ważne, ponieważ nie spełniają wymogów ich uznania zawartych w porozumieniu lizbońskim.

b) Ocena Sądu

177 Po pierwsze, Izba Odwoławcza — uznawszy, że właściwym przepisem jest art. L.642-1 akapit czwarty kodeksu rolnego i że towary objęte zgłoszonym znakiem towarowym i towary objęte przedmiotowymi nazwami pochodzenia, różnią się od siebie — stwierdziła, iż:

„Bezsporne jest, że francuskie nazwy pochodzenia chronione są we Francji tylko wówczas, gdy ich powszechna znajomość jest należycie ugruntowana [...] [i] że ‚nie można domniemywać, iż zagraniczne nazwy pochodzenia [...] chronione we Francji na podstawie porozumienia lizbońskiego, cieszą się we Francji powszechną znajomością" (pkt 50 zaskarżonej decyzji).

178 Po drugie, Izba Odwoławcza dodała:

„Jeśli dana zagraniczna nazwa pochodzenia objęta jest we Francji ochroną na podstawie porozumienia lizbońskiego, ochrona ta dotyczy towarów niebędących podobnymi tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że nazwa ta cieszy się we Francji powszechną znajomością i że jej używanie w odniesieniu do towarów niebędących podobnymi stanowiłoby nienależne korzystanie z tej powszechnej znajomości lub oznaczałoby jej osłabienie" (pkt 51 zaskarżonej decyzji).

179 Po trzecie, Izba Odwoławcza stwierdziła:

„[Budvar] nie tylko nie udowodnił, że przedmiotowe nazwy pochodzenia cieszą się we Francji powszechną znajomością, lecz także nie wykazał, na czym miałoby polegać nienależne korzystanie z powszechnej znajomości tej nazwy lub jej osłabienie (przy założeniu, że taka powszechna znajomość istnieje), gdyby [Anheuser-Busch] był uprawniony do używania graficznego znaku towarowego zawierającego wyraz »Budweiser« dla wymienionych w zgłoszeniu towarów z klas 16, 21, 25 i 30" (pkt 53 zaskarżonej decyzji).

180 Argumenty przedstawione przez Budvar w ramach drugiej części jedynego zarzutu wskazują w rzeczywistości na dwa błędy, jakich miała się dopuścić Izba Odwoławcza.

181 Przede wszystkim Budvar twierdzi zasadniczo, że odnoszące się do niebędących podobnymi towarów wymogi objęcia we Francji ochroną nazw pochodzenia zarejestrowanych na podstawie porozumienia lizbońskiego w innym państwie, zawarte w art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, a w szczególności konieczność wykazania niebezpieczeństwa nienależnego korzystania z powszechnej znajomości tych nazw pochodzenia lub jej osłabienia, są bardziej surowe niż wymogi porozumienia lizbońskiego. Dlatego też nazwa geograficzna, która stanowi nazwę pochodzenia zarejestrowaną na podstawie porozumienia lizbońskiego, chroniona jest niezależnie od rodzaju towarów objętych późniejszym znakiem towarowym, bez konieczności wykazywania istnienia jakiejkolwiek powszechnej znajomości czy niebezpieczeństwa nienależnego korzystania z niej lub jej osłabienia.

182 W tym względzie Budvar dodał na rozprawie, że zgodnie z art. 55 konstytucji francuskiej ratyfikowane lub zatwierdzone umowy międzynarodowe i porozumienia mają od dnia ich publikacji pierwszeństwo przed ustawami, z zastrzeżeniem ich stosowania przez drugą stronę. W konsekwencji wcześniejsze francuskie przepisy ustawowe, a nawet przepisy późniejsze w stosunku do wejścia w życie porozumienia

lizbońskiego, powinny być interpretowane w zgodzie z jego postanowieniami. Budvar dodał, że nie zgadza się on ze sposobem stosowania przez sądy francuskie porozumienia lizbońskiego.

183 Niezależnie od powyższego Budvar uważa, że powszechnej znajomości przedmiotowych nazw pochodzenia można domniemywać i że niebezpieczeństwo nienależnego korzystania z tej powszechnej znajomości lub jej osłabienia zostało wykazane.

W przedmiocie zgodności wymogów z art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego z postanowieniami porozumienia lizbońskiego w odniesieniu do towarów niebędących podobnymi

184 Według stanu na dzień wydania zaskarżonej decyzji, spośród państw będących obecnie członkami Unii Europejskiej, stronami porozumienia lizbońskiego były: Republika Francuska, Republika Węgier, Republika Włoska, Republika Portugalska, Republika Czeska i Republika Słowacka.

185 Po pierwsze, zgodnie z postanowieniami porozumienia lizbońskiego należy zwrócić uwagę na ścisły związek między nazwą pochodzenia a oznaczanym nią produktem oraz na wynikającą z niego ochronę. Umawiające się strony porozumienia lizbońskiego zobowiązały się mianowicie do objęcia ochroną nazw pochodzenia „produktów" innych państw (art. 1 ust. 2 tego porozumienia). Zgodnie z treścią zasady 5 pkt 2 ppkt iv) rozporządzenia wykonawczego do porozumienia lizbońskiego w międzynarodowym wniosku o rejestrację nazwy pochodzenia na podstawie tego porozumienia należy wskazać „produkt, dla którego nazwa ta jest stosowana".

186 Po drugie, art. 2 ust. 1 porozumienia lizbońskiego stanowi, że produkt, któremu przyznano nazwę pochodzenia, powinien zawdzięczać swoją jakość lub właściwości wyłącznie lub przede wszystkim środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie. Poza tym ochrona należna na podstawie art. 3 porozumienia lizbońskiego dotyczy przypadku zawłaszczenia lub imitacji nazwy pochodzenia. W świetle tych przepisów ochrona nazwy pochodzenia przed jej przywłaszczeniem lub imitacją dotyczy przypadków identyczności lub podobieństwa produktów. Ochrona ta ma na celu zapewnienie, by jakość lub właściwości danego produktu, które zawdzięcza on swojemu środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie, nie stały się przedmiotem zawłaszczenia lub bezprawnego odtworzenia.

187 Po trzecie, art. 3 porozumienia lizbońskiego stanowi, że ochrona powinna być zapewniona „nawet gdy wskazane zostało rzeczywiste pochodzenie towaru" lub gdy użyte zostało tłumaczenie nazwy pochodzenia lub też gdy towarzyszą jej takie określenia, jak „w rodzaju", „typu", „w stylu", „imitacja" lub określenia podobne. Z uwagi na użyte określenia postanowienia te mają sens tylko wówczas, gdy dane produkty są identyczne lub przynajmniej podobne.

188 W związku z tym należy stwierdzić, że ochrona na podstawie porozumienia lizbońskiego dotyczy wyłącznie przypadków, w których towary objęte daną nazwą pochodzenia i towary objęte oznaczeniem, które może przynieść jej uszczerbek, są identyczne lub przynajmniej podobne, z zastrzeżeniem ewentualnego rozszerzenia zakresu tej ochrony przez daną umawiającą się stronę na jej terytorium.

189 Poza tym, choć nie chodzi tu o dokonywanie wykładni per analogiam, warto wskazać, że na poziomie wspólnotowym rozporządzenie nr 2081/92 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych w wersji obowiązującej w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych zawiera nie tylko w art. 13 ust. 1 lit. b) przepisy zbliżone do postanowień art. 3 porozumienia lizbońskiego, lecz także zawiera ono w art. 13 ust. 1 lit. a) przepisy, które wyraźnie przewidują udzielenie, pod pewnymi warunkami, ochrony nazwom

zarejestrowanym na poziomie wspólnotowym w sytuacji, gdy dane produkty nie są porównywalne z produktami zarejestrowanymi pod tą nazwą.

190 Z orzecznictwa, a w szczególności z wyroku Trybunału z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie C-87/97 Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, Rec. str. I-1301 oraz z opinii wydanej w tej sprawie przez rzecznika generalnego F.G. Jacobsa, Rec. str. I-1304, nie wynika wcale, by art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92 należało interpretować w ten sposób, że ochrona udzielona na jego podstawie znajduje zastosowanie, w przypadku gdy dane towary są od siebie różne, ponieważ takiej sytuacji dotyczy art. 13 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.

191 W tym kontekście należy zauważyć, że gdyby proponowana przez Budvar wykładnia postanowień porozumienia lizbońskiego, zmierzająca do rozciągnięcia ochrony nazw pochodzenia na wszystkie towary — czy to identyczne, podobne, czy różne — odpowiadała intencjom twórców tego porozumienia, oznaczałoby to, że z chwilą wydania rozporządzenia nr 2081/92 niektóre państwa członkowskie, będące również umawiającymi się stronami tego porozumienia, znalazłyby się w sytuacji prawnej, która jest wewnętrznie sprzeczna. Choć bowiem art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2081/92 i art. 3 porozumienia lizbońskiego zredagowane zostały w sposób niemal identyczny, to w ramach jednolitego rynku ochrona nazw pochodzenia zarejestrowanych na poziomie wspólnotowym różniłaby się znacząco od ochrony takich nazw zarejestrowanych na podstawie porozumienia lizbońskiego w odniesieniu do towarów różniących się od siebie, w zależności od tego, który ze wskazanych wyżej przepisów byłby zastosowany.

192 Jednak to, że ochrona na podstawie porozumienia lizbońskiego dotyczy tylko sytuacji, w których towary objęte daną nazwą pochodzenia i towary objęte oznaczeniem, które może przynieść jej uszczerbek, są identyczne lub przynajmniej podobne, nie oznacza, iż umawiająca się strona porozumienia lizbońskiego nie może rozszerzyć zakresu tej ochrony w jej prawie krajowym.

193 Artykuł 4 porozumienia lizbońskiego stanowi ponadto, że postanowienia tego porozumienia stosuje się bez uszczerbku dla ochrony nazw pochodzenia już istniejącej na terytorium każdej z umawiających się stron w związku z innymi umowami międzynarodowymi lub w świetle przepisów wewnętrznych lub orzecznictwa sądów krajowych.

194 Takimi przepisami wewnętrznymi są właśnie postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego przywołane w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta w wykładni nadanej im przez sądy francuskie w odniesieniu do ochrony nazw pochodzenia zarejestrowanych na podstawie porozumienia lizbońskiego.

195 Stanowiąc, że nazwa geograficzna będąca nazwą pochodzenia ani jakakolwiek wzmianka o niej nie mogą być używane w odniesieniu do żadnego towaru podobnego, przepisy te umożliwiają nazwom pochodzenia zarejestrowanym na podstawie porozumienia lizbońskiego korzystanie z przewidzianej w art. 3 tego porozumienia ochrony w przypadkach ich imitacji lub zawłaszczenia. W związku z tym, gdyby przedmiotowe towary były towarami identycznymi lub podobnymi, nazwy pochodzenia, na które powołał się Budvar, przedstawione w pkt 16 powyżej, mogłyby być chronione na podstawie prawa francuskiego, bez konieczności wykazywania, że cieszą się one na terytorium francuskim powszechną znajomością, ani tym bardziej, że istnieje niebezpieczeństwo nienależnego korzystania z tej powszechnej znajomości lub jej osłabienia.

196 Ponadto, stanowiąc, że nazwa geograficzna będąca nazwą pochodzenia ani jakakolwiek wzmianka o niej nie mogą być używane w odniesieniu do żadnego towaru, jeśli użycie takie może oznaczać nienależne korzystanie z powszechnej znajomości tej nazwy pochodzenia lub jej osłabienie, postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, przywołane w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, udzielają nazwom pochodzenia zarejestrowanym na podstawie porozumienia lizbońskiego szerszej ochrony niż przewidziana tym porozumieniem. Ta szersza ochrona uzależniona jest jednak od spełnienia pewnych warunków.

197 Z powyższego wynika, że — przeciwnie do twierdzeń Budvaru — wymogi z art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, odnoszące się do towarów niebędących podobnymi, nie są bardziej surowe niż zawarte w porozumieniu lizbońskim.

198 Dodatkowo Sąd pragnie zaznaczyć, że właściwe w sprawie realizacji porozumienia lizbońskiego Biuro Międzynarodowe WIPO podkreśliło w opublikowanym dokumencie z dnia 8 czerwca 2000 r., zatytułowanym „Możliwe rozwiązania na wypadek kolizji między znakami towarowymi a oznaczeniami geograficznymi i na wypadek konfliktu między oznaczeniami geograficznymi a homonimami", dostępnym na stronie internetowej WIPO pod nr SCT/5/3 i rozdanym na piątej sesji stałego komitetu prawa znaków towarowych, wzorów przemysłowych i oznaczeń geograficznych, co następuje:

„Kto zgodnie z prawem korzysta z oznaczenia geograficznego może zakazać osobom trzecim używania tego oznaczenia geograficznego, jeśli towary, na których jest ono używane, nie mają wskazanego pochodzenia geograficznego. Podobnie jak znaki towarowe oznaczenia geograficzne podlegają zasadzie »specjalizacji«, która oznacza, że są one chronione tylko w odniesieniu do tego rodzaju towarów, dla którego są one rzeczywiście używane, oraz zasadzie »terytorialności«, zgodnie z którą są one chronione tylko na określonym terytorium i stosuje się do nich uregulowania obowiązujące na tym terytorium. Zasada specjalizacji doznaje wyjątku w przypadku oznaczeń geograficznych cieszących się prestiżem. Obecnie ani umowy międzynarodowe, w sprawach których właściwa jest WIPO, ani porozumienie w sprawie [handlowych aspektów praw własności intelektualnej] nie przewidują rozszerzenia ochrony dla tej szczególnej kategorii oznaczeń geograficznych" (pkt 20 dokumentu SCT/5/3).

W przedmiocie dowodu na to, że przedmiotowe nazwy pochodzenia cieszą się na terytorium francuskim powszechną znajomością w przypadku towarów niebędących podobnymi

199 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że — jak wskazano w pkt 188 powyżej — ochrona udzielana na podstawie porozumienia lizbońskiego dotyczy sytuacji, w których dane towary są identyczne lub podobne.

200 Po drugie, należy stwierdzić, że produkty, których dotyczy sprawa T-57/04, czyli objęte zgłoszonym graficznym znakiem towarowym i należące do klas 16, 21, 25 i 30, produkty z klasy 32 będące przedmiotem sprawy T-71/04 oraz produkty objęte nazwami pochodzenia przywołanymi przez Budvar w związku z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 — które należą do klasy 32 — różnią się między sobą. Żadna ze stron nie zaprzeczyła tej okoliczności faktycznej, która zresztą została podniesiona przez Izbę Odwoławczą.

201 Po trzecie, w świetle przepisów art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, przywołanych w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta stosowanych przez sądy francuskie do ochrony nazw pochodzenia zarejestrowanych na podstawie porozumienia lizbońskiego, nazwa geograficzna stanowiąca nazwę pochodzenia ani jakakolwiek wzmianka o niej nie mogą być używane w odniesieniu do żadnego towaru lub usługi, jeśli użycie takie może oznaczać nienależne korzystanie z powszechnej znajomości tej nazwy pochodzenia lub jej osłabienie. Jak wskazano w pkt 196 powyżej, przepis ten umożliwia nazwom pochodzenia zarejestrowanym na podstawie porozumienia lizbońskiego korzystanie z szerszej ochrony niż przewidziana tym porozumieniem.

202 Po czwarte, należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z zasadą terytorialności ochronę nazw pochodzenia regulują przepisy prawa obowiązującego w państwie, w którym ochrona jest poszukiwana (wyrok Trybunału z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie C-3/91 Exportur, Rec. str. I-5529, pkt 12). Zakres tej ochrony określają zatem przepisy prawa tego państwa, z uwzględnieniem zaistniałych okoliczności faktycznych.

203 Po piąte, należy wskazać, że powszechna znajomość nazw pochodzenia zależy od wyobrażenia o nich konsumentów. Z kolei wyobrażenie to zależy zasadniczo od szczególnych cech czy — bardziej ogólnie — od jakości towaru. To ta ostatnia jest ostatecznie podstawą powszechnej znajomości produktu, która może być mniejsza lub większa.

204 Wynika z tego, że Izba Odwoławcza nie dopuściła się błędu, stwierdzając, iż Budvar powinien był przedstawić dowód na powszechną znajomość nazw pochodzenia na terytorium francuskim. Dowód taki powinien w szczególności umożliwić określenie wyobrażenia, jakie mają o omawianych nazwach pochodzenia konsumenci francuscy.

205 Izba Odwoławcza stwierdziła, że Budvar nie wykazał takiej powszechnej znajomości omawianych nazw pochodzenia na terytorium francuskim. W postępowaniu przed Sądem, a w szczególności w treści skargi, Budvar nie próbował podważyć ustaleń faktycznych Izby Odwoławczej w tym względzie. Budvar twierdzi, że powszechną znajomość tych nazw pochodzenia można domniemywać na podstawie przepisów prawa francuskiego lub na tej podstawie, że rejestracja ich dokonana została zgodnie z postanowieniami porozumienia lizbońskiego.

206 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że podniesiony przez Budvar argument o domniemanej powszechnej znajomości nie może być uznany za czynnik obiektywny, pozwalający na właściwą ocenę istnienia powszechnej znajomości omawianych nazw pochodzenia na terytorium francuskim lub na ustalenie jej ewentualnego zakresu.

207 W tym miejscu trzeba podkreślić, że w przywołanym w pkt 106 powyżej wyroku w sprawie Habana cour d'appel de Paris stwierdził, iż „niezaprzeczalnie i w pełni wykazano przy pomocy przedstawionych w postępowaniu dowodów z dokumentów [w szczególności przy pomocy fragmentu książki „La grande histoire du cigare" (Wielka historia cygar), a także przy pomocy różnych wycinków prasowych], że cygara Hawana pochodzące z Kuby cieszą się wyjątkową renomą i są powszechnie uważane za jedne z najlepszych na świecie". Wynika z tego, że aby zbadać, czy spełnione zostały przesłanki z art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, przywołujące postanowienia art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, cour d'appel de Paris oparł się na czynnikach obiektywnych i nie domniemywał powszechnej znajomości nazw pochodzenia występujących w tamtej sprawie. To

właśnie te obiektywne czynniki pozwoliły mu na uznanie, że przedmiotowa nazwa pochodzenia jest „wyjątkowa", i stwierdzenie, iż nienależne korzystanie z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia tak kojarzonej i tak „prestiżowej" może doprowadzić do jej osłabienia, szczególnie we Francji.

208 Jeśli chodzi o przepisy prawa francuskiego przywołane przez Budvar, należy stwierdzić, że na podstawie art. L.641-2 akapit drugi kodeksu rolnego nie można domniemywać, iż omawiane nazwy pochodzenia cieszą się na terytorium francuskim jakąkolwiek powszechną znajomością. Przepis ten stanowi: „Z zastrzeżeniem spełnienia poniższych wymogów [dla produktów rolnych lub spożywczych, w postaci surowej lub przetworzonej] można zarejestrować nazwę pochodzenia, jeśli spełniają one wymogi określone w art. L.115-1 kodeksu konsumenta, cieszą się ugruntowaną powszechną znajomością i zostały prawidłowo dopuszczone". Jak słusznie zauważyła Izba Odwoławcza, przepis ten nie znajduje zasadniczo zastosowania do nazw pochodzenia zarejestrowanych na podstawie porozumienia lizbońskiego, lecz dotyczy procedury uzyskania praw do „rejestrowanej nazwy pochodzenia" we Francji. Zatem nie można z niego wywieść żadnego domniemania powszechnej znajomości na terytorium francuskim nazw pochodzenia zarejestrowanych na podstawie porozumienia lizbońskiego.

209 Powyższego wniosku nie zmienia okoliczność, że sądy francuskie stosują art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, w których przywołane zostały przepisy art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, aby udzielić szerokiej ochrony nazwom pochodzenia zarejestrowanym na podstawie porozumienia lizbońskiego w sytuacji, gdy dane towary są różne. Należy odróżnić przesłanki uznania praw do nazwy pochodzenia od przesłanek ich ochrony w świetle prawa francuskiego. Dlatego, nawet jeśli sądy francuskie udzielają nazwom pochodzenia zarejestrowanym na podstawie porozumienia lizbońskiego szerszej ochrony niż przewidziana tym porozumieniem, między innymi na podstawie postanowień art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, przywołanych w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, nie oznacza to, że te nazwy pochodzenia korzystają z domniemania powszechnej znajomości na podstawie przepisów procedury uznania znajdujących zastosowanie do francuskich rejestrowanych nazw pochodzenia. Należy ponadto podkreślić, że takiego domniemania powszechnej znajomości na podstawie art. L.641-2 akapit drugi kodeksu rolnego nie da się wywieść z dokumentów

przedstawionych w toku postępowania, a w szczególności z wyroku cour d'appel de Paris w sprawie Habana, przywołanego w pkt 106 powyżej.

210 Także w świetle postanowień porozumienia lizbońskiego nie można domniemywać istnienia powszechnej znajomości na terytorium francuskim nazw pochodzenia, na które powołuje się Budvar. Należy przede wszystkim przypomnieć, że — jak wskazano w pkt 188 powyżej — ochrona na podstawie przepisów tego porozumienia nie dotyczy sytuacji, gdy dane towary są od siebie różne, co ma miejsce w sprawie niniejszej. Dlatego też postanowienia porozumienia lizbońskiego nie mają wpływu na dowód istnienia powszechnej znajomości omawianych nazw pochodzenia na terytorium francuskim w przypadku towarów różniących się. Poza tym z faktycznego punktu widzenia należy zauważyć, że choć art. 2 porozumienia lizbońskiego stanowi, iż „[k]rajem pochodzenia jest kraj, którego nazwa stanowi nazwę pochodzenia, której towar zawdzięcza swoją powszechną znajomość, lub też kraj, w którym położony jest region lub miejscowość, której nazwa stanowi taką nazwę pochodzenia", na podstawie tego przepisu nie można wnioskować, że nazwy pochodzenia zarejestrowane na podstawie porozumienia lizbońskiego cieszą się powszechną znajomością na terenie każdego państwa będącego stroną tego porozumienia.

211 Z powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza nie dopuściła się błędu, stwierdzając, iż Budvar nie wykazał, by omawiane nazwy pochodzenia cieszyły się powszechną znajomością na terytorium francuskim i że w związku z tym jedna z przesłanek udzielenia ochrony na podstawie art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego, którego postanowienia przywołane zostały w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, nie została spełniona.

212 Dodatkowo należy podnieść, że Izba Odwoławcza nie tylko stwierdziła, iż Budvar nie wykazał powszechnej znajomości omawianych nazw pochodzenia na terytorium francuskim, lecz dodała także, że nie udało mu się również „wykazać, w jaki sposób mogłoby dojść do nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazw pochodzenia lub jej osłabienia — przy założeniu, że taka powszechna znajomość w ogóle istnieje — gdyby Anheuser-Busch był uprawniony do używania graficznego

znaku towarowego zawierającego wyraz »Budweiser« dla zgłoszonych towarów należących do klas 16, 21, 25 i 30" (pkt 53 zaskarżonej decyzji).

213 Należy podkreślić, że zgodnie z postanowieniami art. L.642-1 akapit czwarty kodeksu rolnego, przywołanymi w art. L.115-5 akapit czwarty kodeksu konsumenta, nazwa geograficzna stanowiąca nazwę pochodzenia ani jakakolwiek wzmianka o niej nie mogą być używane w odniesieniu do żadnego towaru podobnego ani „w odniesieniu do żadnego innego towaru lub usługi", jeśli „użycie takie" może oznaczać nienależne korzystanie z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia. A zatem to używanie nazwy geograficznej stanowiącej nazwę pochodzenia dla danego „towaru" lub danej „usługi" powinno stwarzać niebezpieczeństwo nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia lub jej osłabienia. Przy dokonywaniu oceny istnienia niebezpieczeństwa nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia lub jej osłabienia należy zatem uwzględnić towar lub usługę, o które chodzi.

214 Wykładnia ta znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów francuskich, a w szczególności w wyroku cour d'appel de Paris w sprawie Habana (zob. pkt 106 powyżej).

215 W wyroku tym cour d'appel de Paris stwierdził:

„Zważywszy, że spółka Aramis wprowadziła na rynek i rozprowadza męskie perfumy pod nazwą »Havana« [...]; że kształt flakonu [...] z uwagi na jego podłużny kształt zakończony metalową zakrętką w kolorze szarym wywołuje skojarzenie z kształtem palącego się cygara [...]

Zważywszy, że nie zaprzeczono, iż wprowadzenie na rynek nowych perfum pociąga za sobą istotne ryzyko finansowe, i że aby zmniejszyć to ryzyko, należy skusić odbiorców, którzy nie znają zapachu tych perfum, wywołując w ich wyobraźni obraz szczególnie atrakcyjny z uwagi na siłę skojarzeń, jakie może wywoływać [...].

Zważywszy, że wybór [...] określenia »havana« dla promocji luksusowych perfum przeznaczonych dla mężczyzn nie jest bynajmniej przypadkowy, lecz stanowi przejaw chęci wywołania przez spółkę, dzięki szczególnej sile skojarzenia, której jest ono nośnikiem, wyobrażenia prestiżu, zmysłowej przyjemności i dobrego smaku, które są związane z cygarami Havana i uwalniane wraz z kłębami dymu [...]".

216 Wynika z tego, że cour d'appel de Paris skoncentrował się w znacznej mierze na towarze, dla którego używana jest nazwa geograficzna stanowiąca nazwę pochodzenia, stwierdzając, iż może dojść do nienależnego korzystania z tej nazwy pochodzenia lub jej osłabienia.

217 Stanowisko takie było następnie zajmowane przez sądy francuskie w sprawach dotyczących francuskich rejestrowanych nazw pochodzenia. W swoim wyroku z dnia 15 grudnia 1993 r. dotyczącym ochrony rejestrowanej nazwy pochodzenia Champagne, który również był przywoływany przez Budvar w postępowaniu przed instancjami OHIM, cour d'appel de Paris stwierdził, że „wybierając nazwę Champagne dla wprowadzenia na rynek nowych luksusowych perfum, decydując się na wygląd towaru wywołujący skojarzenie z korkiem charakterystycznym dla butelek tego typu wina i wykorzystując w celach promocyjnych wyobrażenie i wrażenia zmysłowe radości i świętowania, jakie on wywołuje, wnoszący apelację chcieli uczynić towar atrakcyjnym dzięki prestiżowi występującej w sporze nazwie".

218 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w postępowaniu przed organami OHIM, a w szczególności przed Izbą Odwoławczą, Budvar nie przedstawił żadnych

dowodów na to, że używanie omawianej nazwy geograficznej, zwłaszcza dla towarów objętych zgłoszonym graficznym znakiem towarowym, należących do klas 16, 21, 25 i 30, stwarza niebezpieczeństwo nienależnego korzystania z powszechnej znajomości przedmiotowych nazw pochodzenia lub jej osłabienia — przy założeniu, że doszło do wykazania takiej powszechnej znajomości na terytorium Francji. Należy dodać, że jeśli chodzi o kwestie oparte wyłącznie na przypuszczeniach, to na Budvarze spoczywa obowiązek dostatecznie szczegółowego uzasadnienia swoich żądań, aby umożliwić OHIM wydanie wyczerpującego rozstrzygnięcia.

219 Z przedstawionych wyżej powodów należy stwierdzić, że druga część jedynego zarzutu podniesionego przez Budvar podlega oddaleniu.

220 W związku z powyższym, bez konieczności wypowiadania się w kwestii argumentów podniesionych pomocniczo przez Anheuser-Busch, należy stwierdzić, że skarga wniesiona przez Budvar podlega oddaleniu w całości. Ponadto, jeśli chodzi o argumenty podniesione pomocniczo przez Anheuser-Busch — tak dalece, jak należy je traktować jako samodzielny zarzut sformułowany na podstawie art. 134 ust. 2 regulaminu — należy stwierdzić, że zarzut ten nie daje się pogodzić z żądaniami interwenienta i w związku z tym podlega oddaleniu [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie T-278/04 Jabones Pardo przeciwko OHIM — Quimi Romar (YUKI), Zb.Orz. str. II-90, pkt 44 i 45]. Pomocnicze argumenty przedstawione przez Anheuser-Busch zmierzają zasadniczo do zakwestionowania pewnych ustaleń faktycznych i prawnych dokonanych przez Izbę Odwoławczą. Anheuser-Busch nie wniósł jednak ani o stwierdzenie nieważności, ani o zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art. 134 ust. 3 regulaminu.

II — *Sprawa T-71/04*

221 W skierowanym do sekretariatu Sądu piśmie z dnia 8 maja 2007 r. Anheuser-Busch powiadomił Sąd o cofnięciu swojego zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klasy 32. Przedstawił on kopię pisma zawierającego cofnięcie zgłoszenia przekazanego OHIM w dniu 8 maja 2007 r.

222 Ze względu na to, że przedmiotem skargi w sprawie T-71/04 jest właśnie rejestracja zgłoszonego znaku towarowego dla towarów należących do klasy 32, Anheuser-Busch jest zdania, że dalsze postępowanie przed Sądem jest bezprzedmiotowe.

223 Rozstrzygnięcie co do kosztów Anheuser-Busch pozostawia uznaniu Sądu.

224 Po ponownym otwarciu procedury ustnej w postanowieniu z dnia 14 maja 2007 r. Sąd zażądał od OHIM i Budvaru przedstawienia uwag odnośnie do wniosku o umorzenie postępowania skierowanego przez Anheuser-Busch. Strony zastosowały się do tego żądania w zakreślonym terminie.

225 W skierowanym do sekretariatu Sądu piśmie z dnia 16 maja 2007 r. OHIM potwierdził, że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało skutecznie cofnięte w części dotyczącej towarów z klasy 32 i że w związku z tym postępowanie w sprawie T-71/04 należy umorzyć. OHIM wniósł także o nieobciążanie go kosztami.

226 W skierowanym do sekretariatu Sądu piśmie z dnia 22 maja 2007 r. Budvar przyjął do wiadomości fakt skutecznego cofnięcia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klasy 32 i wniósł o wydanie przez Sąd rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

227 Procedura ustna została ponownie zamknięta w dniu 24 maja 2007 r.

228 Zgodnie z art. 113 regulaminu Sądu wystarczy w niniejszej sprawie stwierdzić, że z uwagi na cofnięcie zgłoszenia w odniesieniu do towarów z klasy 32 skarga w sprawie T-71/04 stała się bezprzedmiotowa. A zatem postępowanie należy umorzyć.

W przedmiocie kosztów

1. *Sprawa T-57/04*

229 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

230 Ponieważ Budvar przegrał sprawę T-57/04, zgodnie z żądaniem OHIM i Anheuser-Busch należy obciążyć go kosztami postępowania.

2. *Sprawa T-71/04*

231 Zgodnie z art. 87 § 6 regulaminu Sądu, w przypadku umorzenia postępowania, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zależy od uznania Sądu

232 Sąd uznał, że okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) W sprawie T-57/04:

— skarga zostaje oddalona;

— Budějovický Budvar, národní podnik zostaje obciążony kosztami postępowania.

2) W sprawie T-71/04:

— postępowanie umarza się;

— Anheuser-Busch, Inc. zostaje obciążony kosztami postępowania.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 czerwca 2007 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon M. Vilaras

Spis treści

Ramy prawne ..... II - 1835

I – Prawo międzynarodowe ..... II - 1835

II – Prawo wspólnotowe ..... II - 1838

III – Prawo krajowe ..... II - 1842

Okoliczności powstania sporu ..... II - 1845

I – Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego przez Anheuser-Busch ..... II - 1845

II – Sprzeciw wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego ..... II - 1847

III – Decyzja Wydziału Sprzeciwów ..... II - 1850

IV – Decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM ..... II - 1851

Żądania stron ..... II - 1854

I – Sprawa T-57/04 ..... II - 1854

II – Sprawa T-71/04 ..... II - 1855

Co do prawa ..... II - 1856

I – Sprawa T-57/04 ..... II - 1856

A – W przedmiocie dopuszczalności drugiego z żądań Budvaru ..... II - 1856

B – Co do istoty sprawy ..... II - 1857

1. W przedmiocie pierwszej części zarzutu dotyczącej tego, że przepis art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego nie znajduje zastosowania ..... II - 1859

a) Argumenty stron ..... II - 1859

Argumenty Budvaru ..... II - 1859

Argumenty OHIM ..... II - 1862

Argumenty Anheuser-Busch ..... II - 1866

b) Ocena Sądu ..... II - 1869

2. W przedmiocie drugiej części zarzutu, mającej charakter zarzutu ewentualnego, dotyczącej niewłaściwego zastosowania przez Izbę Odwoławczą art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego ..... II - 1877

a) Argumenty stron ..... II - 1877

Argumenty Budvaru ..... II - 1877

Argumenty OHIM ..... II - 1882

— W przedmiocie konieczności wykazania powszechnej znajomości nazwy pochodzenia ..... II - 1882

— W przedmiocie nienależnego korzystania z powszechnej znajomości nazwy pochodzenia lub jej osłabienia ..... II - 1887

Argumenty Anheuser-Busch ..... II - 1889

b) Ocena Sądu ..... II - 1892

W przedmiocie zgodności wymogów z art. L.641-2 akapit czwarty kodeksu rolnego z postanowieniami porozumienia lizbońskiego w odniesieniu do towarów niebędących podobnymi ..... II - 1894

W przedmiocie dowodu na to, że przedmiotowe nazwy pochodzenia cieszą się na terytorium francuskim powszechną znajomością w przypadku towarów niebędących podobnymi II - 1898

II – Sprawa T-71/04 ..... II - 1905

W przedmiocie kosztów ..... II - 1907

1. Sprawa T-57/04 ..... II - 1907

2. Sprawa T-71/04 ..... II - 1907